

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο Καλόγερος του
Ερσφορου

Ὁ Καπνός του ἑυοφόρου

ΟΛΑ ΠΑΝΕ
ΧΑΜΕΝΑ

ΤΟ δικαστήριο, πού σέ λίγο ἐπρόκειτο νά καταδικάσῃ σέ θάνατο ἕναν ἄθωο, εἶναι γεμάτο ἀπό μαύρους καπνούς πού μυρίζουν μπαρούτι καί θειάφι.. Στούς διαδρόμους ἐπικρατεῖ ἕνα ἀπερίγραπτο πανδαιμόνιο. Οἱ φοβισμένες κραυγές τοῦ πληθους μπερδεύονται μέ τὰ βιαστικά παραγγέλματα, πού δίνουν οἱ ἀξιωματικοὶ στοὺς λοχαφούς καί στοὺς σωματοφύλακες. Μερικὲς πόρτες ἔχουν φύγει ἀπὸ τὴ θέσι τους καί ὅλα τὰ τζάμια τοῦ μεγάλου κτιρίου ἔχουν γίνει κομμάτια ἀπὸ τὴ δυνατὴ ἔκρηξι τῆς βόμβας τοῦ Τριμπουσόν. (*) Τὸ πλῆθος, πού ἔχει συγκεντρω-

θῆ αὐτὸ τὸ ἀπόγεμα τοῦ 1624 ἀπ' ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ Παρισίου γιὰ νά παρακολουθήσῃ τὴ συνταραχτικὴ δίκη, στριμώχνεται τώρα στὶς σκάλες προσπαθώντας νά φτάσῃ στὴν ἐξοδο γιὰ νά σωθῆ. Κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀκριβῶς συμβαίνει καί οἱ ἄνθρωποι εἶναι τρομαγμένοι καί πανικόβλητοι. Ἀπελπισμένες φωνές γαμίζουν τὸν ἀέρα:

- Φωτιά!
- Βοήθεια!
- Θὰ καοῦμε ζωντανοί!
- Ἀφήστε μας νά βγοῦμε στὸ δρόμο!

Μὰ οἱ λοχαφοὶ, πού φρουροῦν τὸ δικαστήριο, ἐκτελώντας τὶς διαταγές τῶν βαυμοφόρων τους, ἔχουν σχηματίσει ἕναν ἀδιαπέραστο κλοιὸ στὴ βάση τῆς σκάλας καί δὲν ἀφήνουν κανένα νά προχωρήσῃ.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος «Οἱ σωματοφύλακες ἑφορμούν».

“Έχουν αντιληφθή ότι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔχει δημιουργηθῆ γιὰ νὰ διευκολύνη τὴν ἀπόδρασι τοῦ δούκα τοῦ Σαϊντ Ἐτιέν καὶ παίρνουν δρακόντια μέτρα γιὰ νὰ μὴν ξεφύγῃ ὁ μελλοθάνατος.

— Δὲν θὰ περάσῃ κανεὶς, φωνάζουν. Θὰ γίνῃ ἔρπεινα.

— Ἀφήστε μας! οὐρλιάζει τὸ πλήθος.

— Θὰ φοβήσουμε σὰν τὰ πεντικια μέσα στὶς φλογες καὶ στοὺς καπνοὺς!

— Πίσω ὅλοι! Γυρίστε πίσω!, διατάζουν ἀπειλητικὰ οἱ στρατιῶτες.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ γενικὴ σύγχυσι καὶ τὶς φωνές, οἱ δυὸ φίλοι, ὁ νεαρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουά καὶ ὁ μελλοθάνατος δούκας τοῦ Σαϊντ Ἐτιέν, θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ καὶ ἀφροσιωμένοι φίλοι τῆς Βασίλισσας τῆς Γαλλίας, ἀγωνίζονται ἀπεγνωσμένα νὰ κινηθοῦν. Δὲν ἀπέχουν παρὰ λίγα μονάχα μέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ φτάσουν ἐκεῖ. Ὁ δρόμος εἶναι κλειστός.

— Εἴμαστε χαμένοι!, λέει γεμάτος ἀπελπισία ὁ δούκας. Φρόντισε τουλάχιστον νὰ σωθῆς ἐσύ, Ἄνρὺ. Ἐπαιξες κορώνια - γράμματα τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ μὲ σώσης. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Φύγε, Ἄνρὺ. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἄργα.

— Θὰ κάνουμε μιὰ προσπάθεια ἀκόμα!, λέει μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια τὸ παιδί. Δὲ χάθηκε ἀκόμα κάθε ἐλπίδα.

Ὅμως τίποτα δὲ γίνεται. Μάταια ἀγωνίζονται ν' ἀνοί-

ξουν δρόμο. Οἱ λογχοφόροι, τοῦ ἔχουν ἐνισχυθῆ τώρα μὲ σωματοφύλακες, ἀπωθοῦν βάρβαρα τὸ πλήθος καὶ τὸ ὑποχρεώνουν νὰ τραβηχθῆ πρὸς τὰ πίσω. Οἱ ἄνθρωποι σκορπίζονται. Τὰ σπαθιά ἀστράφτουν ἀπειλητικὰ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους καὶ οἱ μακρυὲς λόγχες καταφέρνουν χτυπήματα δεξιὰ - ἀριστερά.

— Μᾶς σκοτώνουν!, φωνάζουν.

— Γυρίστε πίσω!

Μιὰ ομάδα ἀνθρώπων μπαίνει ἀνάμεσα στὸν δούκα καὶ τὸ παιδί καὶ τοὺς χωρίζει. Ὁ Ἄνρὺ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή τὸν φίλο του ἀπ' τὰ μάτια του. Ὁ ἀνθρώπινος χεῖμαρρος τὸν παρασύρει μακριά, πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας. Οἱ φωνές καὶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν πληγωμένων δυναμώνουν τὸν πανικό. Πολλοὶ πέφτουν βγάζοντας βογγητά. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς προσέχει. Ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του. Ὁ Σαϊντ Ἐτιέν ἔχει μείνει πολὺ πίσω. Παρασυρμένος ἀπὸ τὸ ἀσυγκράτητο ρεῦμα, ὁ μικρὸς Ντυβερνουά ἔχει φτάσει στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας. Ἄδικα προσπαθεῖ νὰ συγκρατηθῆ.

— Πρὸς τὰ πίσω, δούκα!, φωνάζει.

— Φύγε, Ἄνρὺ!, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Σώσε τὸν ἑαυτό σου!

Τὸ παιδί νοιώθει ἕνα χέρι μὲ μυτερὰ νύχια νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά. Μερικὰ μέτρα πρὶ ἐκεῖ οἱ σωματοφύλακες ἔχουν πιάσει καὶ σέρνουν ἄγρια

τὸν δούκα. Τὸν ἀναγνώρισαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν σέρνουσαν βάνουσα πρὸς τὸ δωμάτιο τῆς φρουρᾶς. Εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ κάθε βρῆθαι. Τώρα πρέπει νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ δική του σωτηρία. Ἄν μπορέσῃ νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ βρῆ ἀργότερα ἕναν τρόπο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Μὴ φοβάσαι, δούκα!, τοῦ φωνάζει. Θὰ συναντηθῶμὲ πάλι. Καλὴ ἀντάμωσι, φίλε!

Καί, ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ποὺ συνωθῶνται γύρω του, κατευθύνεται μὲ γοργὸ βῆμα στὸ διάδρομο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Μὰ ξαφνικὰ στοματᾶει.

— Ἐ! Ἐσύ, μικρέ! Ἄπάνω τὰ χέρια!

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Ἐνας σωματοφύλακας τὸν σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι του. Ἡ σκοτεινὴ κἀνη του εἶναι στραμμένη ἐναντίον του. Ὁ Ἄνρὺ σηκώνει τὰ χέρια.

— Πῆγες νὰ μᾶς τὴ σκάσης, πισσιρικό, μὰ τὴν ἔπαθες! Ἐμπρός! Βάδιζε τώρα. Αὔριο θὰ πάτε παρέα μὲ τὸ φίλο σου στὴν πλατεῖα τῆς Γρέβης. Ἄντε! Κουνήσου! Τὶ περιμένεις;

«ΚΡΙΜΑ
ΣΤΗΝ ΜΠΟΜΠΑ!»

ΚΑΤΙ περιμένει τὸ παιδί. Μιὰ εὐκαιρία ἐνὸς δευτερολέπτου περιμένει. Καὶ καθὼς ὁ σωματοφύλακας τοῦ μιλάει καὶ χαλαρώνει τὴν προσοχή του, τινάζεται πρὸς τὸ

μέρος του καὶ κινεῖται γοργά. Τὰ δάχτυλά του τυλίγονται στὸν καρπὸ τοῦ ὀπλισμένου χεριοῦ σὰν μιὰ σιδερένια τανάλια, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ γροθιά του κατεβαίνει μὲ δύναμι στο στομάχι του. Ἐκεῖνος πιέζει τὴ σκανδάλῃ βλαστημῶντας. Μὰ ἡ σφαῖρα πάει χοιμῆν καὶ καρφώνεται στὸ ταβάνι. Μιὰ δεύτερη γροθιά τὸν κάνει νὰ γονατίσῃ, βγάζοντας ἕνα βογγητὸ πόνου. Ἐὸ παιδί δρασκελίζει τὸ κορμί του καὶ πέφτει στὸ πάτωμα, διασχίζει σὰν ἀστραπὴ τὸν διάδρομο, ἐνῶ πίσω του ἀκούει ἀγριεὶς ἀπειλητικῆς κραυγῆς καὶ μπαίνει στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου. Ἐδῶ χάνεται μέσα στὰ σύννεφα τοῦ μούρου καπνοῦ. Ἡ βόμβα τοῦ Τριμπουσσὸν καπνίζει ἀκόμα ἀναδίνοντας μιὰ βουρξιά μπουδιά. Τὸ παιδί ξέρεי πὼς δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴ βόμβα. Οἱ ἄλλοι ὅμως δὲν τολμοῦν νὰ προχωρήσουν περισσότερο, γιὰτὶ λογαριάζουν πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή μὴ μπορεῖ νὰ σημειωθῇ κάποια καινούργια ἐκρηξί. Στέκουν στὸ κατῶφλι καὶ φωνάζουν...

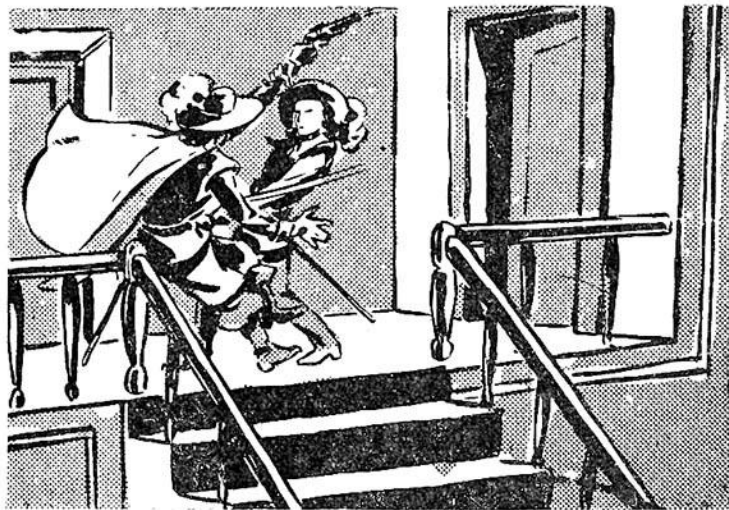
Ὁ Ἄνρὺ προσπαθεῖ τώρα ἀνάμεσα στοὺς πηχτοὺς καπνοὺς νὰ ξεχωρίσῃ τὸ τρίτο παράθυρο. Τὸ ἔχει ἐπισημάνει ἀπὸ πῶρὶς γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Εἶναι ἕνα παράθυρο ποὺ βλέπει πρὸς τὸ δρόμο. Ἐξω ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράθυρο εἶναι ἕνας ψηλὸς εὐκάλυπτος. Ἄπὸ ἐκεῖ μονάχα μπορεῖ νὰ σωθῇ.

Δεν υπάρχει γι' αυτόν άλλος τρόπος σωτηρίας.

Προχωρεί ψηλαφητά. Πρέπει να διαστή. Μερικές σφαίρες σφυρίζουν πάνω από το κεφάλι του. Οί διώκτες του δεν τολμούν να προχωρήσουν, μα αρχίζουν τώρα να πυροβολούν. Οί πυροβολισμοί φτάνουν στ' αϊτιά του. Προχωρεί λίγο ακόμα. Να το παράθυρο. Παίρνει μια βαθειά ανάσα και σαλπάρει στο πρεβάσι του. Στέκει για ένα λεπτό ὄρθος. Τὸ δέντρο βρίσκεται ένα μέτρο πιὸ ἐκεῖ. "Αὐν δὲν καταφέρει νὰ γαντζωθῆ στὰ κλαριά του, εἶναι χαμένος. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ὁ δρόμος βρίσκεται σὲ βάθος εἴκοσι καὶ παραπά-

νω μέτρων. Ἄλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ περισσότερο. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, μπορεῖ νὰ τὸν πετύχῃ κοιμωμιά ἀπὸ τὶς σφαῖρες ποὺ ρίχνουν ἐναντίον του.

Κάνει μιὰ προσευχὴ μέσα του καὶ τινάζεται μὲ τεντωμένα τὰ χέρια πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ἀρπάζεται ἀπὸ ἕνα χοντρὸ κλαρὶ καὶ τὸ κορμὶ του ταλαντεύεται γιὰ μερικές στιγμὲς στὸν ἀέρα σὰν ἔκκριμές. Ὑστερα γαντζώνεται σ' ἕνα ἄλλο καὶ μὲ σβέλτες κινήσεις ἀοχίζει νὰ κατεβαίνῃ. Λίγα λεπτά ἀργότερα πατάει στὸ ἔδαφος. Κυττάξῃ γύρω του. Ὁ κόσμος ποὺ βρίσκεται συγκεντρωμένος ἔξω ἀπ' τὸ δικαστήριο τὸν παρακολουθεῖ μ' ἔκ-

Ὁ μικρὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουά ποὺ περιμένει τὴν εὐκαιρία κινεῖται ἀπίστευτῶ γοργά.

Τò λαστιχένιο κορμί του παιδιού που έχει γαντζωθεί στο δέντρο ζυγιάζεται σαν έκκρεμες στον αέρα.

πληξι. Ἀνάμεσα στο πλῆθος εἶναι καὶ κάμποσοι φίλοι τοῦ Σαιντ Ἐτιέν. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἀναγνωρίζει.

— Ὁ μικρὸς ἵππότης!, ψιθυρίζει στὸ διπλανό του.

— Εἶναι ὁ Ἀυρὸ Ντυβερβουά!, λέει ἕνας ἄλλος.

— Θὰ τὸν πιάσουν!, ξεφωνίζει ὁ πρῶτος. Κύτταξε...

Πραγματικά, μερικοὶ σωματοφύλακες ἔχουν δῆ τὸ παιδί καὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ μικρὸς ἵππότης νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Τοὺς μετράει μὲ τὸ μάτι. Εἶναι ἐφτὰ γεροδεμένοι ἄντρες μὲ γυμνά σπαθιά. Σίγουρα δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὰ βγάλῃ πέτρα μαζί τους. Θὰ τὸν συλλά-

βουν! Ἄν πέσει ὅμως στὰ χέρια τους, ὅλα θὰ πᾶνε χαμένα. Θὰ εἶναι αὐτὸ μιὰ καταστροφή χωρὶς προηγούμενο. Δὲν φοβάται γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶναι δύο ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τούτη τὴ στιγμή τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη του. Ὁ δούκας τοῦ Σαιντ Ἐτιέν, ποὺ κινδυνεύει νὰ κατατομηθῆ, καὶ ἡ μικρὴ πριγκήπισσα Λουσιέν, ἡ ἐξαδέλφη τῆς Βασίλισσας τῆς Γαλλίας, ποὺ ἔχει πέσει πάλι στὰ χέρια τοῦ Ροσεφόρ τοῦ λοχαγοῦ τῆς σωματοφυλάκης τοῦ Ρισελιέ.

— Εἶμαι χαμένος!, σκέπτεται καὶ τραβάει τὸ σπαθί του. Ἀλλά, πρὶν πεθάνω, θὰ πολέμησω σὰν ἄντρας!

Μένει ασάλευτος και περιμένει με καρφωμένο τὸ βλέμμα στους σωματοφύλακες που έρχονται πρὸς τὸ μέρος του. Πλησιάζουν βιάζοντας άγριες πολεμικές κραυγές.

— Μὴ τοὺς αφήσετε νὰ τὸν πιάσουν!, ἀκούγεται μιὰ φωνή.

— Ὁ μικρὸς Ντυβερνουά δὲν πρέπει νὰ πέση στὰ χέρια τους!

Ἐνα βογγητὸ σὰν τὸ μούγρισμα μιᾶς άγριεμένης θάλασσης γεμίζει ξαφνικὰ τὸν ἄέρα καὶ ὀλόκληρο τὸ πλῆθος, σὰν ἓνα ἀσυγκράτητο ζωντανὸ ποτάμι, ξεχύνεται στὸ δρόμο καὶ μπαίνει ἀνάμεσα στους σωματοφύλακες καὶ στὸ παιδί πού κινδυνεύει.

— Κάτω ὁ Ρισελιέ!, φωνάζουν. Ὁ Σαιντ Ἐτιέν εἶναι ἀθῶος!

— Ζήτω ὁ Βασιληάς! Χάρι στὸ δούκα!

— Κάτω τὰ χέρια ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ δοξασμένου Μωρίς Ντυβερνουά!

— Φύγε, Ἄνρϋ!

Οἱ σωματοφύλακες, ξαφνισμένοι ἀπὸ τοῦτο τὸ άγριο ξέσπασμα, μάταια προσπαθοῦν ν' ἀνοίξουν δρόμο. Δὲν τοὺς αφήνουν νὰ προχωρήσουν. Ἐνα ἀνθρώπινο κύμα ἔχει πέσει ἀπάνω τους καὶ τοὺς ἀπομακρύνει. Ὁ μικρὸς Ντυβερνουά ἀκούει τὶς κραυγές τοῦ πλῆθους, βλέπει ἐκείνους πού μὲ τὴν αὐτοθυσία ἀγωνίζονται γιὰ τὴ σωτηρία του, καὶ νοιώθει μιὰ βαθειὰ εὐγνωμοσύνη νὰ πλημμυρίζη τὴν καρδιά του γιὰ τὸ ἀνώνυμο αὐτὸ πλῆθος.

Τὰ μάτια του δακρύζουν.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀκόμη τίμιοι ἄνθρωποι στὴ Γαλλία!, ψιθυρίζει. Αὐτὸ μού δίνει καινούργια δύναμη!

Βγάζει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ κουνάει χαρούμενα στὸν ἄέρα.

— Ζήτω οἱ Γάλλοι πολίτες!, φωνάζει. Ποτὲ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ὅτι μού σώσατε τὴ ζωὴ! Σύντομα θὰ μάθετε εὐχάριστα νέα γιὰ τὸν δούκα!

Ἐστερα, τρέχοντας, μπαίνει σὲ μιὰ πάροδο, στρίβει μιὰ γωνιά, αφήνει πίσω του τὴ μικρὴ πλατεία μὲ τὰ πλατάνια τῆς ὁδοῦ Μπενσον καὶ φτάνει ἐκεῖ πού τὸν περιμένει ὁ Τριμπουσὸν μαζί μὲ τὰ τρία ἄλογα. Ὁ ὑπηρέτης γουρλώνει τὰ μάτια του καθὼς τὸν βλέπει μόνο.

— Ὁ δούκας; ρωτάει.

— Ὅλα ἤρθανε ἀνάποδα, Τριμπουσὸν!, λέει. Μὰ θὰ δοκιμάσουμε πάλι. Ἐμπρός! Πρὸς τὸ παρὸν, φεύγουμε...

Καὶ σαλτάρει στ' ἄλογό του. Ὁ Τριμπουσὸν τὸν μιμείται. Καί, καθὼς ἀρχίζουν νὰ καλπάζουν, ἀναστενάζει:

— Κρίμα στὴ μπόμπα μου!, λέει. Τὸ κόλπο δὲν ἔπιασε!

ΕΝΑ ΑΛΛΟΚΟΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

MΙΑ ὥρα ἀργότερα, τὸ ἥρωϊκὸ παιδί καὶ ὁ Τριμπουσὸν, βρῖσκονται στὸ πανδοχεῖο «Δυὸ Γέφυρες». Ἐδῶ εἶναι πρὸς τὸ παρὸν ἀσφαλεῖς. Κανένας δὲν θὰ σκεφτῆ νὰ τοὺς ζητήση ἐδῶ.

Ὁ Τριμπουσόν εἶναι ξαπλωμένος σὲ τέσσερις καρέκλες καί... χωνεύει! Ὁ Ἄγρῦ πηγαινοέρχεται μέσα στὴν κάμκηρη, προσπαθώντας νὰ καταστρώσῃ ἕνα καινούργιο σχέδιο σωτηρίας γιὰ τὸν δούκα. Ἄπ' τὸ μυαλό του περνᾶνε ἕνα σωρὸ ἰδέες, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ καταλήξῃ σὲ καιμιά.

— Καλὰ σοῦ ἔλεγα ἐγὼ νὰ μ' ἀφήσης νὰ φτιάξω τὴ μπόμπα ὅπως ἤξερα, λέει ὁ Τριμπουσόν. Τώρα ὅλα θὰ εἶχανε τελειώσει. Τὸ δικαστήριο θὰ εἶχε τιναχτῆ στὸν ἀέρα καὶ ὁ δούκας θὰ ἦταν ἐλεύθερος. Ἄλλὰ ἐσὺ δὲν ἤθελες ν' ἀνοίξῃ μύτη! Μονάχα γιὰ φασαρία! Ἕνας δυνατὸς κρότος καὶ καπνός. Τίποτ' ἄλλο! (*)

— Δὲ μᾶς ἔφταίγε ὁ κόσμος ποῦ ἦταν συγκεντρωμένος στὴν αἴθουσα!, λέει τὸ παιδί. Γιατί νὰ σκοτώσουμε ἀνθρώπους; Δὲν ἦταν σωστό. Ἐμᾶς μᾶς χρειαζότανε νὰ δημιουργηθῇ μονάχα ἕνας πανικός καὶ μιὰ σύγχυσι χωρὶς ἀνθρώπινα θύματα. Ἐπωφεληθήκαμε ὅσο ἦταν δυνατό. Μὰ δὲν προφτάσαμε ν' ἀποτελειώσουμε τὴν προσπάθειά...
Ὁ Τριμπουσόν ἀναστενάζει.

— Ἔ, κατακαημένη Τριμπουσόν!, λέει. Ποτὲ νὰ μὴν πεθάνης! Μονάχα ἐγὼ τὰ καταφέρνω σὲ κάτι τέτοιες δουλειές. Μιά φορά στὴν Ἀφρική μὲ μιὰ τέτοια μπόμπα ἐθύθισα... ὅλο τὸ στόλο τοῦ Σάχης τῆς Περσίας στὴ ζούγκλα!

Τὸ παιδί γυρίζει ξαφνιασμένο σὰν νὰ δέχτηκε... μιὰ γροθιά στὸ μάτι.

— Πῶς τὸ εἶπες αὐτό; ρωτάει.

— Εἶπα ὅτι ἐθύθισα τὸ στόλο τῆς Περσίας!, ἐπιμένει ὁ Τριμπουσόν χωρὶς νὰ κοκκινίξῃ καὶ στρίβει ἥρωϊκὰ τὸ μoustάκι του. Μιὰ μέρα ποῦ ὁ στόλος εἶχε βγῆ περίπατο...

— Στὴ ζούγκλα;

— Ναί. Στὴ ζούγκλα! Περιέργο σοῦ φαίνεται;

— Βγαίνουνε τὰ καράβια περίπατο στὴ ζούγκλα;

— Αὐτὰ βγαίνανε. Εἶχανε ...καρούλια στὶς καρένες τους καί, ὅταν ὁ Σάχης ἤθελε νὰ τοὺς ἀλλάξῃ ἀέρα, τὰ ἔβγαζε στὴ στεριά! Ὅλο θαλασσινὸς ἀέρας, ὅπως ξέρεις, βλάπτει. Τὰ ἔβγαζε λοιπὸν περίπατο ν' ἀναπνεύσουν καὶ λίγο πεύκο νὰ τοὺς περάσῃ τὸ σὺνάχι...

— Εἶχανε συνάχι τὰ καράβια; κάνει καὶ σφίγγει τὰ δόντια του τὸ παιδί γιατί ἔχει πνιγὴ ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι γιὰ τὴν ψεματάρια ποῦ τοῦ σερβίρει μὲ τόση ἀπάθεια ὁ Τριμπουσόν. Συναχώνονται λοιπὸν καὶ τὰ πλοία;

— Μάλιστα! Στὴν Ἀφρική τὸ συνάχι εἶναι ἕνα πολὺ συνηθισμένο πράγμα! Ἐχεις δὴ συναχωμένο... σπιτί; Νὰ τὸ βλέπης νὰ φερνίζεται καὶ νὰ σοῦ καίγεται ἡ καρδιά...

— Σταμάτα, Τριμπουσόν, γιατί σ' ἔσφαξα!, φωνάζει τὸ παιδί. Σταμάτα!

Ἐκεῖνος κουνάει τὸ κεφάλι κι' ἀνασηκώνει τοὺς ὠμους.

(*) Διάβασε τὸ τεύχος «Οἱ σωματοφύλακες ἑφορμού».

— 'Εν τάξει, σταματάω!
'Αλλά νά μη μού λές ὅτι σου
λέω ψέματα!

Ὁ 'Ανρὺ κάτι ἐτοιμάζεται
νά πῆ ἀκόμα, ἀλλὰ δὲν προ-
φταίνει, γιατί κάποιος χτυ-
πάει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου.
'Ανοίγει καὶ μπαίνει ὁ πανδο-
χέας. Ὁ Φερνάντ Βιλλάρ εἶναι
χλωμός.

— Καταδίκασαν, κύριε, τὸν
δούκα σὲ θάνατο!, λέει. Ἡ ἀ-
πόφασι τοῦ δικαστηρίου βγή-
κε πρὶν λίγη ὥρα. Αὔριο θά
τὸν στείλουν στὴν πλατεία τῆς
Γρέβης.

— Χριστούλη μου!, ξεφω-
νίζει ὁ Τριμπουσόν. Δὲν θάθε-
λα νάμουν στὴ θέσι του!

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Τὰ μά-
τια του βουρκώνουν. Μιά βα-

ρειὰ σιωπὴ ἀπλώνεται μέσα
στὴν κάμαρη.

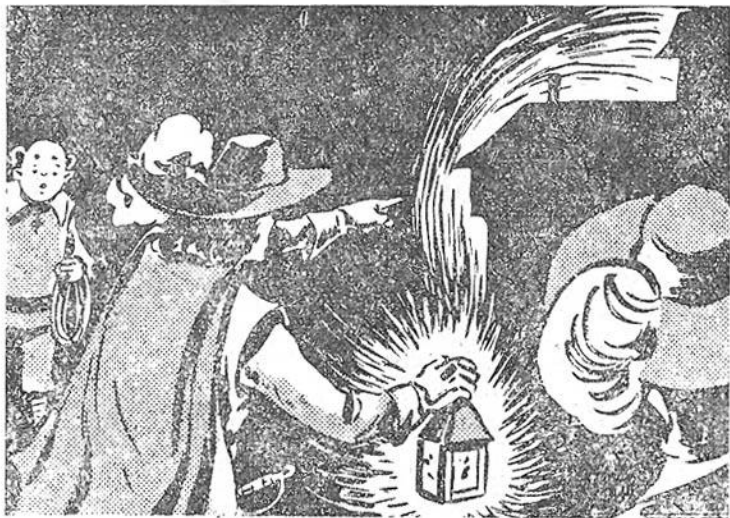
— Εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια μου
τὰ μάτια, συνεχίζει ὁ Βιλλάρ,
τοὺς σωματοφυλάκες πού πέ-
ρασαν καθόλα στ' ἄλογά
τους νά εἰδοποιήσουν τὸν δή-
μιο.

— Τὸν δήμιο; ρωτᾷει ξα-
φνιασμένο τὸ παιδί καὶ μιὰ
τολμηρὴ ἰδέα περνᾷ ἀπὸ τὸ
νοῦ του. Πού μένει ὁ δήμιος;

— Πεντακόσια μέτρα μα-
κρὰ ἀπὸ ἐδῶ. Εἶναι ἕνας κοι-
τόχοντρος ἄνθρωπος, πού
παίρνει ἑκατὸ σκούδα γιὰ κά-
θε ἐκτέλεσι.

— Ἔχει οἰκογένεια;

— Ὁχι. Εἶναι ἕνας γερο-
μαγκούφης, πού μεθάει ἀπὸ τὸ
πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ. Ἄλλὰ λέ-

— Αὐτὸ εἶναι τὸ σπῆτι τοῦ δήμιου!, λέει ὁ Βιλλάρ.

‘Ο μικρός ‘Ιππότης χρησιμοποιώντας για σκαλοπάτια την πλάτη του Τριμπουσόν σαλτάρει στο παράθυρο.

νε πώς χειρίζεται τόν μπαλτά με εξαιρετική τέχνη. Με τὸ πρώτο χτύπημα ἀποχωρίζει τὸ κορμὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι. Κι’ ἔτσι, καθὼς λένε, δὲν θασανίζονται τὰ θύματά του...

— Θέλω νὰ τὸν γνωρίσω, κύριε Βιλλάρ, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, λέει ὕστερα ἀπὸ μικρὴ σκέψη τὸ παιδί. Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω.

‘Ο πανδοχέας φαίνεται ν’ ἀπορῆ. Μιὰ σκιά φόβου περνάει ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

— Μὴ φοβάσαι, κύριε Βιλλάρ. Δὲν πρόκειται νὰ μπερδεύτης σὲ φασαρίες. Μονάχα τὸ σπίτι του θέλω νὰ μοῦ δείξης. Τίποτ’ ἄλλο...

‘Ο ἄνθρωπος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— ‘Εν τάξει, κ. Ντυβερβουά. Δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Μονάχα πού πρέπει νὰ νυχτώσῃ πρώτα γιὰ νὰ φτάσουμε ἀπαρατήρητοι ὡς ἐκεῖ.

— Σὺμφωνοί!

‘Ο πανδοχέας φεύγει καὶ μένουν πάλι μόνοι στὸ δωμάτιο ὁ Τριμπουσόν καὶ τὸ παιδί. ‘Ο μικρὸς ἱππότης ἔχει μιὰ παράξενη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Μέσα στὰ μάτια του ἀστράφτει ἡ ἐλπίδα. Κάνει μερικὰ βήματα κι’ ὕστερα ἔρχεται καὶ στέκει μπροστὰ στὸν Τριμπουσόν.

— Εἶσαι παλληκαρὰς, Τριμπουσόν; τὸν ρωτᾷ.

— Εἶμαι καὶ φαίνουμαι, λέει ἐκεῖνος χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὶς τέσσερις καρέκλες

πού είναι ξαπλωμένος. Γιατί;
"Έχει κανείς αντίρρηση;

— Λοιπόν, αύριο θα γίνης
ήρωας, Τριμπουσόν!, συνεχί-
ζει το παιδί.

— Να γίνω! Γιατί να μη
γίνω;

Το παιδί κάνει μερικά βή-
ματα μέσα στο δωμάτιο κι ύ-
στερα στέκεται πάλι.

— Ξέρεις πώς εμφανίζεται
ο δήμιος άπάνω στην εξέδρα
πού στήνουν στην πλατεία; για
την έκτελεσι; ρωτάει.

— "Όχι!

— "Έ Λοιπόν, θα σου πώ
εγώ, Τριμπουσόν. Ο δήμιος
φοράει μιιά μαύρη κουκούλα
στο κεφάλι, που του κρύβει ο-
λάκερο το πρόσωπο, αφήνον-
τας μονάχα δυο τρύπες άνοι-
χτές για τα μάτια. Κι αυτό
γίνεται γιατί δέν πρέπει το
πλήθος που παρακολουθεί τις
καρατομήσεις να τον άναγνω-
ρίση. Κατάλαβες;

— Ναι. Κατάλαβα. Άλλά
γιατί μου τα λες τέτοια ώρα
αυτά τα πράγματα; Θα μου
κοπή ή όρεξη και θα κοιμηθώ
πάλι νηστικός άπόψε!

Το παιδί χαμογελάει.

— Χμ! Πρέπει να μάθης ό-
λες αυτές τις λεπτομέρειες,
Τριμπουσόν, γιατί αύριο το
πρωί θα σου χρειαστούν!...

— Δηλαδή; ρωτάει και
γουργλώνει τα μάτια του ο Τρι-
μπουσόν γιατί κάτι αρχίζει να
μυρίζεται. Δηλαδή, τί θέλεις
να πής;

— Θέλω να πώ, Τριμπου-
σόν, συνεχίζει ήρωα το παι-
δί, πώς το ρόλο του δημίου
αύριο στην πλατεία της Γρέ-

βης, θα τον παίξης εσύ. Θα
φορέσης την κουκούλα στο κε-
φάλι και, όταν θα σου φέρουν
τόν δούκα του Σαιντ Έτιέν
για να τον κατατομήσης...

Άλλά ο νεαρός Ντυβερνουά
δέν προφταίνει να τελειώσει.
Τα μάτια του Τριμπουσόν άλ-
λοιθωρίζουν παραξένα, τα δόν-
τια του αρχίζουν να βροντούν
σάν πέταλα αλόγου και το
πρόσωπό του γίνεται μπλέ.
"Ένας κόμπος τον πνίγει στο
λαιμό και, καθώς κάνει ν' ά-
νασηκωθεί, γκρεμίζεται άπ' τις
καρέκλες και ξαπλώνεται φαρ-
δύς - πλατύς στο πάτωμα.

— Χριστούλη μου!, βογ-
γάει όταν ξαναβρίσκει τη φω-
νή του. Τί λαχτάρα είναι αυ-
τή που πάς να μου κάνης;
Πα... Πα... Παναγία μου. Το
άφεντικό μου τρελλάθηκε! Βο-
ήθεια! Φωνάχτε ένα γιατρό
νά... τον δέσουμε...

Σηκώνεται, κάνει μερικά
βήματα προς την πόρτα, την
άνοίγει και κατεβαίνει έφτά -
έφτά τις σκάλες.

— "Ένα γιατρό γιατί χα-
θήκαμε!, φωνάζει. "Ο πιτσιρί-
κος τήν... ψώνισε!

Το παιδί τον άκούει και χα-
μογελάει. Είναι βέβαιος πώς
σε λίγο ο Τριμπουσόν, όταν...
χωνέψη το σχέδιό του, θα γυ-
ρίση πάλι και δέν θα έχη καμ-
μιιά αντίρρηση να κάνει ό,τι του
πή...

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ
ΚΑΙ ΤΑ... ΚΕΦΑΛΑΙΑ!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ, ο Τρι-
μπουσόν πηγαίνει ως
την πόρτα του πανδο-

χείου φωνάζοντας. Ὁ Βιλλάρ, πού τρέχει τὸ κατόπι του, τὸν συγκρατεῖ.

— Τί τρέχει; τὸν ρωτᾷ. Που πάς;

Ὁ Τριμπουσὸν συνέρχεται.

— Γιὰ κύτταξέ με καλά!, τοῦ λέει.

Ὁ πανδοχεάς τὸν κυττάζει.

— Μὰ δὲν καταλαβαίνω, κύριε Τριμπουσόν!

— Μήπως καταλαβαίνω ἐγώ; Κύτταξε ὅμως καλά. Ἔτσι κατ' εὐθείαν στὰ μάτια! Μπράβο! Τώρα, πές μου, μοιάζω μέ...δήμιο;

— Ἐλάτε δά, κύριε Τριμπουσόν! Ἄστειεύεσθε;

— Ὅχι. Δὲν ἀστειεύουμαι καθόλου! Δὲ μοιάζω με μπόγια;

Ὁ ἄνθρωπος κάνει τὸ σταυρό του.

— Ποιὸς ξέρει; Καμμιά νευρική κρίσι θὰ ἦρθε τοῦ δυστυχημένου, σκέπτεται. Ἄς προσπάθησω νὰ τὸν συνφέρω.

Τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβᾷ στοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πανδοχείου. Τὸν ὑποχρεώνει νὰ καθήσῃ σ' ἓνα τραπέζι. Τοῦ φέρνει καὶ μιὰ κανάτα κρασί.

— Πιὲ λίγο, κύριε Τριμπουσόν! Θὰ σοῦ κἀνῃ καλὸ!

Ὁ Τριμπουσὸν κατεβάζει μονορούφι τὴν πρώτη κανάτα, ζητάει δεύτερη, τὴν καταπιίνει, καὶ συνέρχεται...λίγο.

— Λοιπὸν, αὔριο γίνομαι δήμιος!, λέει καθὼς σκουπίζει τὰ χεῖλιά του. Πῶς σοῦ φαίνεται, κύριε Βιλλάρ;

Ὁ Βιλλάρ χαμογελάει.

— Τί; Δὲν σοῦ γεμίζω τὸ μάτι;

— Ὅχι. Δὲ λέω αὐτό. Ἄλλὰ, τέλος πάντων. Ἄς ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ συζήτησι. Γιὰ νὰ γίνῃς δήμιος πρέπει νὰ εἶσαι γεννημένος γιὰ τέτοιες δουλειές. Ὁ καθένας βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ δήμιος. Ἐπειτα αὐτὸ εἶναι μιὰ τέχνη.

Ὁ Τριμπουσὸν στρίβει τὸ μουστάκι του. Τὸ κρασί τὸν ἔχει κάνει πάλι...παλληκαρὰ!

— Δηλαδή;

— Ἐ! Δὲν εἶναι εὐκολο νὰ...κόβῃς κεφάλια!

Ὁ Τριμπουσὸν χαμογελάει συγκαταβατικὰ. Κυττάει τὸν συνομιλητὴ τοῦ σὰν μυρμηγκι.

— Λοιπὸν, ἐγὼ στὴν Ἀφρικὴ ἔκοψα με μιὰ μπαλταδιὰ ὀγδόντα ἑπτὰ κεφάλια! Αὐτὰ πού γίνονται ἐδῶ στοῦ Παρίσι εἶναι... κοροϊδίες! Κόβεις ἓνα κεφάλι καὶ κάτι τρέχει στά... γύφτικα! Ἡ νὰ κόβῃς ἢ νὰ μὴν κόβῃς. Νὰ εἶσαι δήμιος ἢ νὰ μὴν εἶσαι... Ἐγὼ πού λὲς ὅταν ἔκοψα τὰ ὀγδόντα ἑπτὰ κεφάλια...

— Ὅγδόντα ἑπτὰ κεφάλια; ρωτᾷ κι' ἀνατριχιάζει ὁ πανδοχεάς. Λὲς ἀλήθεια;

— Μὰ τί, παιδιὰ εἴμαστε τώρα νὰ λέμε...ψέματα;

— Παναγία μου! Εἶσαι φοβερός, κ. Τριμπουσόν!

— Εἶμαι σκληρὸς ἄντρας, τὸ παραδέχομαι, λέει με συγκατάβασι ὁ Τριμπουσὸν. Ἄλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ στοῦ ἄλλο. Σοῦ ἔχω πῆ πῶς κάποτε ἀποκεφάλισα ἓναν ἐλέφαντα μ' ἓνα σουγιά-

δάκι που είχα για να καθαρί-
ζω τὰ νύχια μου;

—Μ' ένα σουγιαδάκι; γουρ
λώνει τὰ μάτια του και ζαλί-
ζεται ὁ πανδοχέας. Μὰ πῶς
εἶναι δυνατό;

— Καὶ ὅμως, φίλε μου! Ἐ-
γὼ τὰ κατάφερα. Μιὰ μέρα
πού λές, βρισκόμουν ὀλομό-
ναχος στὴ ζούγκλα κι' ἔκανα
τὸν περίπατό μου, ὅταν βλέ-
πω μπροστά μου καμμιὰ δε-
καριά ἔλεφαντες...

— Τριμπουσόν!

Ὁ χοντρούπηρέτης γυρίζει
ξαφνιασμένος. Ὁ νεαρὸς Ἄν-
ρὺ Ντυβερνουά εἶναι στὴ σκά-
λα καὶ τοῦ φωνάζει.

— Ἄφησε τὶς ἱστορίες, Τρι-
μπουσόν, τὸ λέει, κι' ἐτοιμά-
σου νὰ κάνουμε μιὰ ἐπίσκεψη.

Ὁ Τριμπουσόν, πὺ ἔχει
ξεχαστῆ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ
καθὼς ...σερβίρει τὰ φαντα-
στικά κατορθώματά του στὸν
δυστυχισμένο πανδοχέα, συ-
νέρχεται μονομιᾶς καὶ ξαναθυ-
μάται τὴν πλατεία τῆς Γρέ-
βης. Ὅχι. Δὲν τοῦ ἀρέσει αὐ-
τὴ ἢ δουλειά. Καλύτερα, πὺ
λέει ὁ λόγος, νὰ καταπιῆ ἕνα
τσουβάλι ξυλόπροκες παρὰ νὰ
φορέση τὴν μαύρη κουκούλα
τοῦ δημίου. Ἀρχίζει λοιπὸν
νά...ξύνη τὴ μύτη του γιὰ νὰ
κατεβάση καμμιὰ μεγαλεπή-
βολη ἰδέα, πὺ νὰ τὸν γλυτώ-
σῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ
ξαφνικὰ χαμογελάει. Βρῆκε!
Σηκώνεται καὶ πηγαίνει πρὸς
στὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ.

— Θέλω ἄδεια, ἀφεντικό!,
τοῦ λέει.

Ὁ Ἄνρὺ τὸν κυττάζει πα-
ραξενημένος.

— Ἄδεια;

— Ναί. Θέλω καμμιὰ ἑδο-
μάδα ἄδεια γιατί ἔλαβα πρὶν
λίγη ὥρα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ
γυναίκα μου. Εἶναι βαρεὶ ἀρ-
ρωστη καὶ μοῦ γράφει νὰ πάω
κοντὰ τῆς, γιατί δὲν ὑπάρχει
κανεὶς στὸ σπίτι νὰ φροντίσῃ
γιὰ τὰ ὀχτῶ παιδιά μου. Πρέ-
πει λοιπὸν νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὰ
περιποιηθῶ. Ἄχ, εἶμαι πολὺ
δυστυχισμένος, ἀφεντικό!

Τὸ παιδί χαμογελάει καθὼς
βλέπει τὸν Τριμπουσόν πὺ ἀ-
γωνίζεται νὰ διακρύση.

— Εὐχαρίστως θὰ σοῦ ἔ-
δωκα ἄδεια, φίλε μου, τοῦ λέει,
ἂν δὲν συνέβαινε νὰ λάβω κι'
ἐγὼ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ γυ-
ναίκα σου, ἀκριβῶς σήμερα.
Πῆρα λοιπὸν ἕνα γράμμα τῆς
καὶ μοῦ γράφει νὰ μὴ σοῦ δώ-
σω ἄδεια γιατί, ὅταν πηγαί-
νης σπίτι, τὰ κάνεις θάλασσα.
Δὲν ἀφήνεις οὔτε αὐτὴν οὔτε
τὰ παιδιά σὲ ἥσυχία. Γκριλιά-
ζεις καὶ τοὺς ἀναστατώνεις.

Ὁ Τριμπουσόν γουρλώνει
τὰ μάτια του.

— Ἐλαβες γράμμα ἀπὸ τὴ
γυναίκα μου; ρωτάει.

— Ναί. Ἐλαβα...

— Ἐ! Λοιπὸν εἶσαι...εἶσαι
ὁ μεγαλύτερος ψεύταρος τοῦ
κόσμου, ἀφεντικό!

— Γιατί; ρωτάει χαμογε-
λῶντας ὁ Ἄνρὺ.

— Γιατί οὔτε παντρεμένος
εἶμαι, οὔτε γυναίκα ἔχω οὔτε
παιδιά! Τὴν πάτησες τὴν πε-
πονόφλουδα, κύριε Ἄνρὺ! Σοῦ
τὴν ἔσκασα!

Ο ΔΗΜΙΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΥΣΤΕΡΑ από λίγο έχει νυχτώσει. Οί δρόμοι γύρω από το πανδοχείο «Δυο Γέφυρες», έρημώνονται. Και τότε τρεις σκιές γλυστρούν άθόρυβα στο σκοτάδι. Μπροστά βαδίζει ο Φερνάντ Βιλλάρ, κρατώντας ένα φανάρι του λαδιού. 'Ακολουθεί ο νεαρός 'Ανρϋ Ντυβερνουά και τελευταίος έρχεται ο Τριμπουσόν που περπατάει σαν πρόβατο... επί σφαγήν. Κρατάει στα χέρια του ένα σκοινί.

— Δέν έπιασε το κόλπο, μονολογεί κλαψιάρικα. "Ωχ! Χριστούλη μου, τί έχω να τραβήξω άν με άνασκαλύψουε κάτω από τη καύρη κουκούλα που θα φορέσω! Θα με ταράξουνε στο ξύλο, Παναγίτσα μου και θάναι...μέρα μεσημέρι...

Διασχίζουν κάμποσα στενοσόκακα και μερικά λεπτά άργότερα σταματούν έξω από ένα χαμηλό σπίτι. 'Ο Βιλλάρ δείχνει την πόρτα.

— 'Εδώ μένει ο δήμιος, λέει. Το όνομά του, άν σας χρειάζεται, είναι Ζάν Μπερτράν. "Ο,τι έχετε να κάνετε, πρέπει να το τελειώσετε νωρίς, γιατί πριν καλά - καλά ημερώση θαρθούν τον πάρουν με την άμαξα.

Το παιδί εύχαριστεί τον πανδοχέα κι' εκείνος φεύγει. Τώρα ο 'Ανρϋ που μένει μόνος με τον Τριμπουσόν, φέρνει μιá βόλτα γύρω από το σπίτι προσπαθώντας να βρη τον τρόπο με τον όποιο θα μπουν

όσο γίνεται πιο άθόρυβα σ' αυτό το σπίτι. Τά παράθυρα είναι μισάνοιχτα. Κάνει ζέστη τούτο το βράδυ και ο δήμιος, που έχει πλαγιάσει ξέγνοιαστος για να είναι ξεκούραστος το πρωί που θα...πιάση δουλειά, δέν τά έχει κλείσει έντελώς, για να παίρνη άέρα. Τά δωμάτια φαίνονται σκοτεινά. Κανένα φώς.

— Θα μπορούμε άπ' αυτό το παράθυρο, Τριμπουσόν!, λέει ο 'Ανρϋ. Θα σκαρφαλώσω πρώτος. "Υστερα θα σε τραβήξω και σένα μέσα.

— Δέν... Δέν... κάνει να πε...πε...ριμένω έγώ άπόξω; ρωτάει ο ύπηρέτης που από το τρέμουλο κοντεύει να καταπιή τη γλώσσα του. Τί... Τί... χρειάζομαι έγώ;

— Δέν είπαμε, Τριμπουσόν πώς είσαι παλληκαράς; ρωτάει το παιδί.

— Ναί. Το είπαμε. 'Αλλά τώρα τό...ξελέμε!

— 'Ελα τώρα! Μη λές άστεία!, τον μαλλώνει. Σκύψε να πατήσω στην πλάτη σου να σκαρφαλώσω ώς εκεί πάνω.

'Ο Τριμπουσόν σκύβει, το παιδί πατάει άπάνω του και σε λίγο έχει σιαλώρει πάνω στο παράθυρο. Ρίχνει μιá διαστική ματιά στο έσωτερικό του δωματίου. Δέν υπάρχουν κανείς. 'Ο Μπερτράν κοιμάται στη διπλανή κάμαρη. Σκύβει, άπλώνει τά χέρια του και πιάνει τον Τριμπουσόν. Βαδίζοντας τώρα κι' οί δυο άθόρυβα, πλησιάζουν μιá κλειστή πόρτα. 'Ο 'Ανρϋ τραβάει το σπαθί του. 'Από μέσα άκούγεται

ένα βαρὺ ροχαλητό. Τὸ παιδί φουχτιάζει τὸ πόμολο καὶ τὸ γυρίζει ἑλαφρά. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. "Ἐνα φανάρι ἀκουμπισμένο σ' ἕνα τραπέζι, φωτίζει τὴν κάμαρη. Σ' ἕνα κρεβάτι κοιμᾶται ὁ δήμιος.

— Νὰ τοῦ ριχτῶ; ρωτᾶει ὁ Τριμπουσόν πού, κατὰ τὴ συνθεῖά του, ὕστερα ἀπὸ τὸ τρέμουλο ἀρχίζει νά... ἀγριεύη. Μιά ψυχὴ θὰ βγῆ πού θὰ βγῆ! Δὲ μ' ἀρέσουν τὰ... χασομέρια.

Καὶ καθὼς μιλάει σκοιτάφτει σὲ μιὰ καροέκλα. Ἡ καρέκλα πέφτει μὲ θόρυβο καὶ πάνω ἀπ' τὴν καρέκλα παίρνει μιὰ τούμπα καὶ ξαπλώνεται στὸ πάτωμα ὁ Τριμπουσόν.

— Βοήθεια!, ξεφωνίζει. Μᾶς στήσανε ἐνέδρα! "Ὀχ, ἡ καροῦλα μου!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄνθρωπος πού κοιμᾶται ξυπνάει καὶ τινάζεται τρεμαγμένος.

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ; μουγρίζει καὶ δοκιμάζει νὰ πιάσῃ ἕνα πιστόλι πού βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του.

Μὰ τὸ παιδί πού βρίσκεται τούτῃ τὴ στιγμή στὴ σκιά μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι σολιέρει δίπλα του καὶ ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του ἀκουμπᾶει στὸ στήθος τοῦ ἀγουροξυπνημένου ἀνθρώπου.

— Τιμουδιά, κύρ Μπερτρᾶν ἂν ἀγαπᾶς τὴ ζωὴ σου!, τοῦ λέει.

— Χό! Χό!, κάνει ἐκεῖνος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Κατάλαβα εἴσαστε κλέφτες! "Ἄν ἤρθατε νὰ πάρετε ἀπὸ μένα λεφτὰ, τὴν κάνατε τὴ δου-

λειά σας. Δὲ θὰ βρῆτε οὔτε μιὸ σὸ σκούδο!

— Μάζεψε τὴ γλῶσσα σου γιατί στὴν κόβω!, φωνάζει ὁ Τριμπουσόν πού ἔχει σηκωθῆ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἀπὸ τὸ πάτωμα. Κλέφτης εἶσαι σὺ καὶ ὄλο σου τὸ σοί! Ἐμένα μὲ λένε Τριμπουσόν!

Τὸ παιδί μὲ μιὰ κίνησι ἀπομακρύνει τόν... παλληκαρὸ ὑπηρετὴ του καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του πετάει ἀπάνω στὸ κρεβάτι ἕνα σακουλάκι μὲ χρυσὰ νομίσματα.

— "Ἄν κάνης ὅ,τι σου πούμε, κύρ Μπερτρᾶν, λέει, αὐτὰ τὰ πεντακόσια σκούδα εἶναι δικά σου. Δὲν εἴμαστε κλέφτες. Θὰ κάνης ὅ,τι σου πούμε κι' ὕστερα θὰ σὲ δέσουμε. Θὰ μᾶς δανείσης τα ρούχα καὶ τὴν κουκούλα σου. Αὐριο τὸ μεσημέρι θάρθουνε νὰ σὲ λύσουνε καὶ θάσαι πάλι ἐλευθέρως. "Ἄν ὅμως ἔχης ἀντίρρηση, τότε θ' ἀλλάξουν οἱ τρόπαι μας!

Τὸ ἄγριο μούτρο τοῦ δημίου ἡμερεύει. Φουχτιάζει τὸ πουγγί μὲ τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ζυγιάζει στὴν παλάμη του.

— "Ἄν εἶναι σωστὰ πεντακόσια, λέει, μπορούμε νὰ κοιβεντιάσουμε!

— Χριστούλη μου! Θὰ δεχτῆ!, κάνει κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσόν. Εἶμαι πάλι γιὰ... ξύλο αὐριο...

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Μιὰ ὥρα ἀργότερα τὸ παιδί βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ζὰν Μπερτρᾶν εὐχαριστημένο. Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ τολμηροῦ

σχεδίου πήγε καλά. 'Απόψε όμως έχει πολλή δουλειά ακόμα. Καί πρώτα - πρώτα κάνει μια επίσκεψη στο μέγαρο του φιλακισμένου δούκα. "Ενας γέρος υπηρέτης τόν υποδέχεται με κλειμένα μάτια. Τό παιδί τού λέει τ' όνομά του.

— 'Αγαπάς τόν δούκα; τόν ρωτάει.

— "Ενας Θεός μονάχα ξέρει πόσο τόν αγαπάω!, άλαστενάζει ό υπηρέτης. Στα χέρια μου μεγάλωσε.

— Λοιπόν, άν θέλεις νά τόν σώσουμε, δέν χρειάζονται δάκρυα. Στείλε απόψε νά ειδοποιήσουνε όλους τούς φίλους καί συγγενείς του. Πρέπει νά βρίσκονται από νωρίς στήν πλατεία τής Γρέβης με τά σπαθιά τους. Νά πάρουν θέσι κοντά στήν έξέδρα. Θά είναι έτοιμοι. Μόλις ακούσουν μιá κραυγή «Ζήτω ό Βασιλεύς!», θά κινηθούν έναντίον τών λογχοφόρων καί τών σωματοφυλάκων τού Ρισελιέ. «Ζήτω ό Βασιλεύς!» θά είναι τό σύνθημα...

Τό παιδί καληνυχτίζει τόν υπηρέτη καί αρχίζει πάλι καθάλλα στ' άλογό του νά διασχίζει τούς σκοτεινούς δρόμους τού Παρισιού. "Υστερα από λίγο έχει φτάσει έξω από τά ανάκτορα. Πηδάει άπ' τ' άλογό του καί στό σκοπό πού του κλείνει τόν δρόμο δείχνει τόν δαχτυλίδι πού του έχει κάνει δώρον ή Βασίλισσα. (*)

(*) Διάβασε τόν τεύχος «Καλοπασμός πρós τόν θάνατο...»

— 'Υπηρεσία Βασιλίσσης!, λέει.

Ό σκοπός άναγνωρίζει τόν βασιλικό διαμάντι καί κυττάζει παραξενεμένος τόν μικρό παιδί.

— Μιά στιγμή!, λέει. Νά ειδοποιήσω τόν άξιωματικό τής φρουράς.

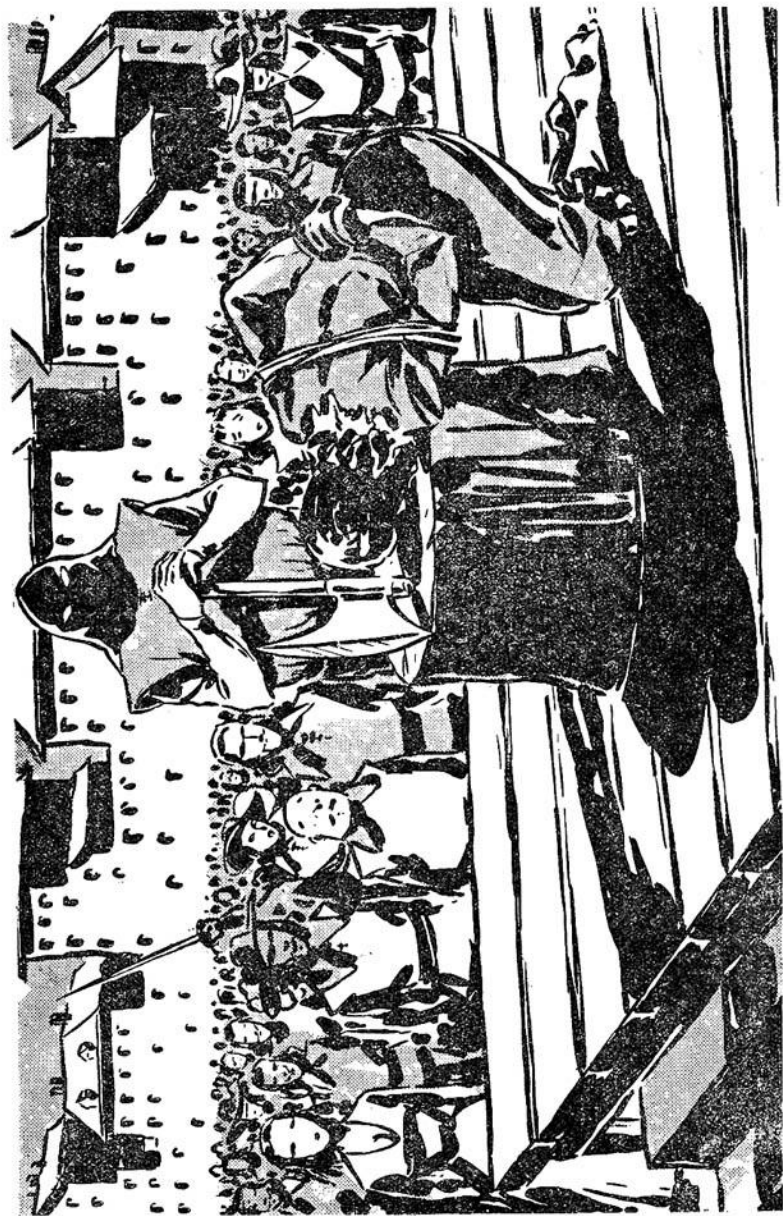
Μερικές στιγμές άργότερα, ό άξιωματικός οδηγεί τόν νεαρό Ντυβερνουά στά διαμερίσματα τής Βασίλισσας τής Γαλλίας, πού είναι άγρυπνη καί προσεύχεται. Τό παιδί τρέχει κοντά τής κάνοντας μιá βαθειά υπόκλιση.

— 'Η Μεγαλειότητά Σας κυρία, πρέπει νά με συγχωρήσει γι' αύτή τήν σέ τόσο ακατάλληλη ώρα επίσκεψη, τής λέει. "Όμως ήταν άνάγκη νά σάς ένοχλήσω. Ό δούκας, όπως ξέρετε, οδηγείται αύριο τά ξημερώματα στό ίκρίωμα...

— 'Αλλοίμονο!, άναστενάζει ή "Αννα ή Αύστριακή. "Ενας ακόμα άθώος. "Ενα θύμα ακόμα τού καρδινάλιου... Μού άνεκοίνωσαν τόν απόγεμα τήν άπόφασι τού δικαστηρίου.

— Δέν πρέπει νά τόν αφήσουμε νά πεθάνη!, λέει με άπόφασι τόν παιδί. "Εχετε άφοσιωμένους φίλους, κυρία. "Εχετε τούς σωματοφύλακες τής προσωπικής φρουράς σας. Φροντίστε νά βρίσκονται αύριο τόν πρϊώ γύρω άπ' τόν ίκρίωμα όπου πρόκειται νά γίνη ή καρατόμησης. Θά τόν πάρουμε άπ' τά χέρια τους...

Καί ό μικρός "Ανρύ τής έξηγεί με λίγα λόγια τόν σχέδιο τού.

“Όσο ή ώρα της εκτελέσως πλησιάζει τόσο ό Τριμπουσόν πού κρύβεται κάτω από τήν μαύρη κουκούλα του δημίου γρέμει περισσότερο. “Όταν ξαφνικά άκούγεται μιá κραυγή: «Ζήτω ό Βασιλεύς!»

— Μὰ αὐτὸ ποὺ σχεδιάζεις εἶναι μιὰ τρέλλα!, τοῦ λέει.

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος!, ἀποκρίνεται τὸ παιδί. Δώστε τὶς διαταγές ποὺ χρειάζονται. Εἰδοποιήστε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε...

Ἡ Βασίλισσα Ἄννα κουνάει τὸ κεφάλι.

— Σὺμφωνοί. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές, μικρὲς ἱππότη. Εἶσαι ἕνα παιδί μὲ ἄσβη καρδιά.

Τὸ παιδί ἐτοιμάζεται νὰ φύγει. Εἶναι ἄμωχ καὶ κάτι ποὺ θέλει νὰ ρωτήσῃ. Μιὰ ἐρώτησι τοῦ ζεματάει τὰ χεῖλη.

— Ἡ Λουσιέν, Μεγαλειοτάτη; ρωτᾷει. Μάθατε νέα ἀπὸ τὴν πριγκήπισσα Λουσιέν;

Ἡ Βασίλισσα χαμογελάει.

— Ἡ Λουσιέν κατάφερε νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ροσεφόρ, τοῦ λέει. Εἶχε ἕνα πιστόλι μαζί της. Ὅπως μοῦ εἶπε, τῆς τὸ εἶχε δώσει ἐσύ. Αὐτὸ τὸ πιστόλι τὴν ἔσωσε!

— Εὐχαριστῶ τὸν Θεό!, λέει τὸ παιδί.

— Θὰ τῆς διαβιβάσω τοὺς χαιρετισμούς σου, κύριε Ντυβερνουά.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειοτάτη. Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ ἔμαθα πὼς βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ. Χαίρετε!

Ἐγὼστε ἀπὸ λίγο ὁ Ἄνρὺ φτάνει στὸ «Πράσινο Βέλος». Ὁ Βιλλάρ ἀκούει μὲ προσοχὴ τὰ ὅσα τοῦ λέει. Ὅσο ὁ μικρὸς προχωρεῖ στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σχεδίου, τόσο καὶ περισσότερο τὰ μάτια τοῦ γιγαντόσωμου πανδοχέα στρογγυλεύουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίαν.

— Κινδυνεύεις!, τοῦ λέει.

Θὰ σὲ σκοτώσουνε!

— Δὲν θὰ προφτάσουν!, λέει χαμογελώντας τὸ παιδί. Στείλε μονάχα τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ ξεσηκώσουν ὅλους τοὺς ἐχθρούς τοῦ Ρισελιέ. Ὅσο περισσότεροι τόσο καλύτερα. Ἀπὸ τὰ ξημερώματα πρέπει ν' ἀρχίσουν νὰ συγκεντρώνονται στὴν πλατεία τῆς Γρέβης. Τὸ σύνθημα εἶναι: «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!»

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λές!, ἀναστενάζει ὁ Βιλλάρ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύῃ, Ἄνρὺ...

Καὶ καθὼς στέκει στὴν ἐξώπορτα καὶ βλέπει τὸ παιδί νὰ καλπάζῃ καθάλλια στ' ἄλογό του καὶ νὰ χάνεται στὸ σκοτάδι χαμογελάει.

— Ἴδιος ὁ πατέρας τοῦ ὁδοξασμένος Μωρίς Ντυβερνουά ποὺ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὶς διαταγές τοῦ Βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Δ'. Τολμηρὸς, ἀφοβὸς καὶ... ξεροκέφαλος!

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

ΣΤΟ μεταξὺ ὁ δούκας τοῦ Σαίιντ - Ἐτιέν περνᾷει φοβερὲς ὥρες μέσα στὸ φρούριο τοῦ Σαίιντ. Ἀργὰ τὸ βράδυ διαβάστικε ἡ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου.

— Δούκα τοῦ Σαίιντ - Ἐτιέν καταδικάζεσαι εἰς θάνατον, τοῦ εἶπε ὁ πρόεδρος. Θὰ καταπονηθῆς ὡς προδότης τῆς πατρίδος αὔριο τὸ πρωὶ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης...

— Εἶστε δολοφόνοι! κραυγάζει ὁ δούκας. Εἶμαι ἀθῶος. Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἐγὼστε ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸν

ἔφεραν καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸ σκοτεινὸ μπουντρούμι τῆς φυλακῆς του. Μὰ οὔτε τούτη τὴν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς του θέλησαν νὰ τὸν ἀφήσουν ἤσυχο. Λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἕνας καβαλλάρης ἦρθε καὶ στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ φρουρίου.

— Ὑπηρεσία καρδινάλιου, λέει στὸν φρουρὸ στρατιώτη. Εἰδοποίησε τὸν διοικητὴ σου.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ὁ διοικητὴς διαβάζει ἕνα γράμμα πὺ φέρνει τὴν ὑπογραφή τοῦ Ρισελιέ. Τὸ τραχὺ πρόσωπό του συννεφιάζει.

— Εἶναι φοβερό! λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Δὲν βασανίζουν ἕναν μελλοθάνατο. Ὅμως δὲν μπορῶ νὰ κάνω διαφοροτικά. Πρέπει νὰ ὑπακούσω.

Ὁ δούκας ἔχει πλαγιαίσει στὸ ξύλινο σκληρὸ κρεβάτι τοῦ κελλιοῦ του ὅταν ἀκούγεται τὸ τρίξιμο τῆς βαρεῖας κλειδορίας τῆς πόρτας. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δεσμοφύλακες ἐμφανίζεται.

— Ἀκολουθήσέ με δούκα, τοῦ λέει.

Ὁ Σαίιτ - Ἐτιέν χαμογελάει πικρά.

— Ἐφτάσε λοιπὸν ἡ ὥρα;

— Ὁχι. Ἀκόμα. Ἄλλὰ πρέπει νὰ με ἀκολουθήσης...

Ὁ δούκας τὸν ἀκολουθεῖ. Περνοῦν μερικὸς θολωτοὺς διαδρόμους καὶ μπαίνουν σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα πὺ φωτίζεται με πυρσούς. Ὁ δούκας με τὴν πρώτη ματιὰ πὺ ρίχνει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς κάμαρης καταλαβαίνει. Εἶναι ἡ

αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων. Πρὶν προφτάσει ὅμως νὰ κινηθῇ δυὸ γιγαντώσιμοι ἄνθρωποι πέφτουν ἀπάνω του καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Δυὸ ἄλλοι τοῦ περνοῦν διαστικὰ χοντρὺς χαλκάδες με ἀλυσσιδὲς στὰ χέρια καὶ τὸν ὑποχρεώνουν νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα σκαμνί.

— Μὰ τί ζητᾶτε ἀκόμα ἀπὸ μένα; ρωτᾶει ὁ δούκας. Σὲ λίγο ξημερώνει καὶ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης θὰ με περιμένῃ ὁ δήμιος. Γιατὶ νέα βασανιστήρια;

— Εἶναι κάτι πὺ πρέπει νὰ μᾶς πῆς πρὶν πεθάνης! ἀκούγεται μιὰ βαρεῖα φωνή. Ἄν εἶσαι λογικὸς δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτα!

Ὁ Σαίιτ Ἐτιέν γυρίζει ξαφνιασμένος. Ἐνας καλόγερος με πράσινο ράσο ἔχει μπηγμένη αἴθουσα. Στὰ χεῖλη του κρέμεται ἕνα σατανικὸ μείδισμα καὶ μέσα στὸ βλέμμα του ἀστράφτει μιὰ φοβερὴ ἔχθρα. Τὰ μάτια του, μάτια φαρμακεροῦ φιδιοῦ, ἔχουν καρφωθῆ στὸ κουρασμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴ θλίψη πρόσωπο τοῦ νέου.

— Τί θέλεις νὰ μάθης; ρωτᾶει ὁ δούκας.

— Ἐχεις κάποιο νεαρὸ φίλο, τοῦ λέει αὐτός. Εἶναι ἐκεῖνος πὺ τ' ἀπόγεμα ἔκανε τὴ φασαρία στὸ δικαστήριο προσπαθώντας νὰ σ' ἐλευθερώσῃ. Μοῦ χρειάζεται ἡ διεύθυνσί του.

Ὁ δούκας τὸν κυττάζει λοξά.

— Δὲν ξέρω τὴν διεύθυνσί του! ἀποκρίνεται κοφτά. Μὰ

κι' ἄν ἤξερα δὲν θ' ἄνοιγα τὸ στόμα μου νὰ προδώσω ἕνα φίλο.

— Τ' ὁμολογεῖς λοιπὸν πῶς τὸν ξέρεις; ρωτᾷ με κακία ὁ ἄνθρωπος με τὸ πράσινο ράσο. Γνωρίζεις τὸν Ἄνρῦ Ντυβερνουά;

— Εἶναι φίλος μου! Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μάθετε ἀπὸ μένα πού μένει.

— Ἴσως ἀλλάξεις γνώμη σὲ λίγο! λέει ὁ καλόγηρος. Μπορεῖ νὰ θυμηθῆς...

Καὶ καθὼς μιλάει κάνει ἕνα ἀδιόρατο νεῦμα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς βασανιστὲς πού στέκει δίπλα του. Μερικὰ βήματα πιὸ ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ δυνατὴ φωτιά ὑπάρχουν δυὸ τρία πυρωμένα σίδερα. Ἀρπάζει ἕνα καὶ τὸ παραδίνει στὸν ἄνθρωπο με τὸ πράσινο ράσο. Ἐκεῖνος σηκώνεται καὶ πλησιάζει τὸν δούκα. Ἐνα δυνατὸ ρίγος διαπερνᾷ ὀλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ νέου καθὼς τὸν βλέπει νὰ ἔρχεται κοντά του.

— Λοιπὸν θυμήθηκες; ρωτᾷ.

Ἄ Σαῖντ Ἐτιέν σφίγγει τὰ δόντια.

— Ὁχι. Δὲν θυμήθηκα!

Τότε αὐτὸς με μιὰν ἀπτόμη κίνηση σηκώνει τὸ σίδερο καὶ τὸ καρφώνει στὴ ράχη του. Μιὰ φοβερὴ κραυγὴ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δυστυχισμένου δούκα. Τὸ πρόσωπό του κάνει μιὰ φριχτὴ σύσπασι καὶ ὁ ἀέρας γεμίζει ἀπὸ τὴ μυρουδιά τῆς σάρκας πού καίγεται.

— Πού μένει ὁ Ἄνρῦ Ντυβερνουά; ρωτᾷ χαμογελών-

τας ὁ καλόγηρος.

— Δὲν ξέρω! ἀπαντᾷ με ξεψυχισμένη φωνὴ ὁ μελλοθάνατος καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ μάταια τὰ χέρια του ἀπὸ τὶς βαρεῖες ἀλυσσίδες πού τὸν κρατᾶνε ἀκίνητο... Δὲν ξέρω!

Καὶ πέφτει λιπόθυμος. Ὁ καλόγηρος τραβάει τὸ καφτὸ σίδερο ἀπὸ τὴ ράχη του. Μιὰ βαθειὰ μαύρη πληγὴ ἔχει σχηματισθεῖ στὸ μέρος πού ἀκουμπήσε.

— Ρίχτε τοῦ νερὸ νὰ συνέλθῃ! διατάζει. Θὰ συνεχίσω τὴν ἀνάκρισι. Πρέπει νὰ μιλήσῃ!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει στὴν αἴθουσα ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου.

— Ὁ ἐπίσκοπος Νταλαιτιέ!, λέει διαστικά. Ἦρθε νὰ ἐξαμολογήσῃ τὸν μελλοθάνατο... Ὁδηγήστε τὸν ἀμέσως στὸ κελλὶ του. Ὁ Νταλαντιέ μπαينوβγαίνει σὰ ἀνάκτορα καὶ ἂν ὁ Βασιλεὺς μάθῃ ὅτι τὸν ὑπαβάλλατε σὲ βασανιστήρια ἀπόψε...

— Ὁ Ρισελιὲ εἶναι πάντο ἀπὸ τὸ Βασιλεῖα!, λέει ξεραὸ ὁ καλόγηρος.

— Κανεῖς δὲν εἶναι πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν Βασιλεῖα κύριε! Τὸν κόβει ἀπτόμα ὁ διοικητὴς τοῦ φρουρίου πού εἶναι ἕνας παλῆος ἐντιμὸς στρατιώτης. Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἡ Γαλλία!

Κι' ὕστερα γυρίζοντας στοὺς δυὸ δεσμοφύλακες πού τὸν ἀκολουθοῦν διατάζει.

— Βγάλτε τὶς ἀλυσσίδες ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δούκα καὶ

φροντίστε να τον συνεφέρετε. Ύστερα οδηγήστε τον στο κελλί του. Θα στείλω εκεί τον επίσκοπο.

ΕΝΑ ΤΟΛΜΗΡΟ ΠΑΙΔΙ

Κ ΑΘΩΣ ο δούκας ανοίγει τὰ μάτια βλέπει πάνω από τὸ κεφάλι του δυὸ ανθρώπους. Αἰσθάνεται ἕνα δυνατὸ πόνου στὴν πλάτη καὶ βογγαίει μὰ μέσα στὸ βλέμμα του κάποια θαμπὴ ἐλπίδα φεγγολάει. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ ἐπίσκοπος Νταλαντιέ. Ὁ ἄλλος — ἄχ Θεέ μου δὲν τολμάει νὰ τὸ πιστέψη! Ὁ ἄλλος ποὺ φοράει ἕνα μακρὺ ράσο κι' ἕνα πλατύγυρο καπέλο διακόνου κάνω ἀπ' τὸ ὅποιο κρύβεται τὸ μισὸ σχεδὸν πρόσωπό του, εἶναι ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά! Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ σφίγγει τὸ χέρι τοῦ ἐπισκόπου.

— Σὰς εὐχαριστῶ σεβασμιώτατε, λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἀπὸ συγκίνησι.

Ὁ ἐπίσκοπος ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ δεσμοφύλακας βρίσκεται ἐξω στὸ διάδρομο καὶ μιλάει μὲ κάποιον συνάδελφό του.

— Ἦταν ὑποχρέωσί μου νὰ σὲ βοηθήσω δούκα, ψιθυρίζει. Ξέρω πὼς εἶσαι ἀθῶος καὶ τοῦτο τὸ παιδί ποὺ εἶναι ἀφισιωμένος φίλος σου μ' ἔπεισε νὰ τὸν πάρω μαζί μου ἀπόψε ὡς βοηθός... Εὐτυχῶς δὲν τὸν γνώρισαν.

Ὁ μικρὸς Ἰππότης ἔχει σκύψει σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ στὸ αὐτί τοῦ Σαίντ - Ἐτιέν.

— Ἦρθα νὰ σὲ προειδοποιήσω δούκα, τοῦ λέει χαμηλόφωνα πὼς ὅλα εἶναι ἔτοιμα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί σου. Αὔριο τὸ πρωῖ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης θὰ εἶναι συγκεντραμένοι ὅλοι οἱ φίλοι σου. Κάνε κουράγιο... Θα εἶσαι ἔτοιμος ὅταν ἀκούσης «Ζήτω ὁ Βασιλεύς!» Αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα. Δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ πεθάνης.

Ὁ δούκας αἰσθάνεται τὰ μάτια του ὑγρά. Ἡ συγκίνησι τὸν πνίγει. Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Παιδιοῦ.

— Θυμάσαι Ἄνρὺ τὸν καλόγερο μὲ τὸ πράσινο ράσο; ρωτᾷει.

— Τὸν καλόγερο ποὺ ἄρπαξε τὴ Λουσιέν καὶ τὴν μετέφερε ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ στὸν πύργο τοῦ Σαβινύ; (*)

— Ναι. Αὐτὸν ἀκριβῶς ἐνωῶ. Φυλάξου! Βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμή μέσα στὸ φρούριο. Ἄν σὲ ἀναγνωρίσει εἶσαι χαμένος. Λίγο πρωτύτερα μοὺ κάρφωσε ἕνα πυρομένο σίδερο στὴ ράχη. Ἦθελε νὰ μάθη ποὺ μπορεῖ νὰ σὲ συναντήση. Ὁ καρδιναλῖος θέλει νὰ σὲ συλλάβῃ. Πρόσεχε Ἄνρὺ...

Τὸ παιδί ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Κάτω ἀπὸ τὸ ράσο ποὺ φοράω, δούκα, βρίσκεται κρυμμένο τὸ σπαθί μου, λέει. Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ μοὺ κάνῃ κακό. Ὅμως ἔχεις δίκιο. Δὲν πρέπει νὰ μ' ἀναγνωρίση.

(*) Διάβασε τὸ τεύχος «Καλοπασμός πρὸς τὸ θάνατο...»

Χρειάζεται να μάστε προσεχτικοί. Όλα κρέμονται σε μια κλωστή...

ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

Η ΝΥΧΤΑ αρχίζει να παλεύει με την μέρα που έρχεται όταν ο επίσκοπος Νταλαντιέ μαζί με τον βοηθό του διάκονο, που δεν είναι άλλος από τον νεαρό Άνρϋ Ντυβερνουά βγαίνουν από τη μεγάλη πόρτα του φρουρίου του Σίντ. Διασχίζουν σιωπηλοί τη μεγάλη πλατεία και μπαίνουν σ' ένα έρημο δρόμο. Είναι κι' οι δύο τους θυτισμένοι σε πικρές σκέψεις. Ο επίσκοπος Νταλαντιέ που έχει δεχτή για κάθε ένδεχομένο την εξομολόγησι του μελοθανάτου είναι τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά βέβαιος πως ο δούκας είναι άθώος. Ο ίδιος ο Σαιντ - Έτιέν ζήτησε να εξομολογηθῆ.

— Μπορεί σεβασμιώτατε, είπε, να μην προφτάσουν οι φίλοι μου να με άπελευθερώσουν και να πεθάνω. Πρέπει να είμαι λοιπόν έτοιμος όταν θα παρουσιασθῶ ενώπιον του Θεού.

Τώρα λοιπόν ο επίσκοπος Νταλαντιέ που έχει ακούσει την εξομολόγησι του νέου και είναι βέβαιος πως ο Ρισελιέ έτοιμάζει καινούργιο έγκλημα σκέπτεται να κάνῃ ένα διάβημα στον Βασιλέα ζητώντας χάρη για τον δούκα του Σαιντ - Έτιέν. Ξέρει πως ο Λουδοβίκος ο 13ος είναι ένας άνθρω-

πος ασθενεικού χαρακτήρα που φοβάται τον καρδιάλιο αλλά θα δοκιμάσῃ. Εκμυστηρεύεται την πρόθεσί του στον μικρό Ντυβερνουά. Το παιδί άναστενάζει.

— Πολύ φοβάμαι σεβασμιώτατε πως θα κοπιάσετε άδικα. Ο Βασιλεύς δεν θα τολμήσῃ. Άλλως τε νομίζω πως είναι άργά πιά. Όσο να σάς δεχτή ο Βασιλεύς ο δούκας θα βρίσκεται στην πλατεία της Γρέβης...

Ο επίσκοπος κάτι έτοιμάζεται ν' άπαντήσῃ αλλά άπότομα καρφώνεται άκίνητος στη μέση του δρόμου. Το παιδί γυρίζει ξαφνιασμένο. Πίσω από τον σεβασμιώτατο Νταλαντιέ στέκει ο καλόγερος με το πράσινο ράσο. Τους έχει παρακολουθήσει χωρίς να τον άντιληφθούν και τώρα ή μέση του σπαθιού του άκουμπάει άπειλητικά στα νεφρά του έπισκόπου.

— Σεβασμιώτατε, λέει χαμογελώντας άπαίσια. Μη δοκιμάσετε να φωνάξετε ή να άντισταθήτε. Δεν έχω παρά να κάνω μια μικρή κίνησι και ή μύτη του σπαθιού θα διαπεράσῃ το κορμί σας. Λοιπόν δειχτήτε λογικός.

— Τί θέλεις και ποιός είσαι; ρωτάει με φωνή που τρέμει ο επίσκοπος.

Ο καλόγερος δεν άπαντάει άμέσως. Γυρίζει προς το μέρος του παιδιού που στέκει μερικά βήματα πιό εκεί και παρακλωθεί τη σκηνή με θολό βλέμμα. Ένας άγριος θυμός έχει φουντώσει μέσα του

καθώς αντικρύζει τὸν κακούργο.

— Κι' ἐσύ νεαρὲ διάκονε ἐπίσης πρέπει νὰ εἶσαι φρόνιμος, λέει. Διαφορετικὰ μὲ λύπη μου θὰ σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ μάθη ποιὸς ἦταν ὁ δολοφόνος σας... Σὺμφωνοί;

Τὸ παιδί παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα. Εὐτυχῶς δὲν τὸν ἀναγνώρισε. Τὸ πλατύγυρο καπέλλο πού φοράει τοῦ κρύβει τὸ μισὸ πρόσωπο. Ἔχει καιρὸ λοιπὸν νὰ κινηθῇ.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆτε κύριε, ἀπαντᾷ καὶ ἡ φωνὴ του δείχνει φόβο. Θὰ εἶμαι φρόνιμος...

— Ἔτσι μπράβο!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πράσινο ράσο παύει νὰ ἀπειλῇ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ τὸν ἐπίσκοπο καὶ ἔρχεται καὶ στέκει μπροστά του.

— Θέλω νὰ σὰς ρωτήσω κάτι σεβασμιώτατε, λέει καὶ τὸν κυττᾷ λοξὰ μὲ τὰ φιδίσια μάτια του.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ πού μπορεῖς νὰ σταματᾷς στὴ μέση τοῦ δρόμου σάν ἓνας ληστής τὸν ἐπίσκοπο τοῦ Παρισιῦ; κάνει ὁ Νταλαντιέ πού ἔχει ξαναβρῆ τῶρα τὸ θάρρος του. Τί ζητᾷς ἀπὸ μένα;

Ὁ ἄλλος ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους.

— Ἐξαμολογήσατε πρὶν ἀπὸ λίγο τὸν δούκα τοῦ Σαιντ - Ἐτιέν; ρωτᾷει.

— Ναι...

— Φυσικὰ θὰ σὰς μίλησε γιὰ τὴ ζωὴ του, γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του καὶ γιὰ τὸ ἔγκλη-

μα πού διέπραξε ἐναντίον τῆς Γαλλίας ἐρχόμενος σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἰσπανοὺς.

— Ὁ δούκας εἶναι ἀθῶος! ἀποκρίνεται κοφτὰ ὁ ἐπίσκοπος.

— ὦ! Ὅσο γι' αὐτό... Ἄλλο εἶναι ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει. Θὰ σὰς μίλησε βέλαια καὶ γιὰ τοὺς φίλους του. Ἔτσι δὲν εἶναι; Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ μάθω ἂν σὰς ἔκανε λόγο καὶ γιὰ κάποιον νεαρὸ πού προσπάθησε χτὲς νὰ τὸν ἀπελευθερώσῃ ἀπὸ τὸ δικαστήρια. Ἐννῶ κάποιον Ἄνρὺ Ντυβερνουά. Μήπως σὰς εἶπε πού μένει αὐτὸς ὁ μικρός;

Ὁ ἐπίσκοπος γίνετα ἀπότομα χλωμός. Τὸ βλέμμα του γεμάτο ἀγωνία διασταυρῶνεται μὲ τὸ βλέμμα τοῦ παιδιοῦ πού βρίσκεται δυὸ βήματα πρὸ ἐκεῖ.

— Δὲ μπορῶ ν' ἀπαντήσω! λέει. Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι μυστικὴ καὶ γίνετα μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἔχω δικαίωμα ν' ἀποκαλύψω τὰ μυστικά ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐξομολογεῖται.

Ὁ ἄλλος κατσομφιάζει, ἀφῆνει κατὰ μέρος τὰ προσχήματα.

— Τότε ἴσως αὐτὸ σὲ κάνει νὰ τὰ ἀποκλύψῃς! γρυλλίζει καὶ σηκώνει τὸ σπαθὶ του καὶ σημαδεύει τὴν καρδιά τοῦ Νταλαντιέ. Ἐμπρός! Δὲν μοῦ περισσεύει καιρὸς γιὰ κουβέντες. Θὰ μετρήσω ὡς τὰ τρία. Ἄν δὲν μιλῆσης...

Ἄλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τελειώσῃ.

— Ἀπὸ ἔδῳ κύριε! τὸν

κόβει ή φωνή του παιδιού που σ' αυτό το μεταξύ έχει πετάξει το ράσο και το καπέλο που φοράει. Πρὸς τὰ ἐδῶ κύριε!

Ὁ καλόγερος γυρίζει, ξαφνιασμένος. Ὁ νεαρός Ἄνρὺ στέκει μπροστά του με τὸ ξίφος στο χέρι καὶ χαιμογελάει. Τὸν ἀναγνωρίζει καὶ σκοτεινιάζει τὸ βλέμμα του.

— Ὁ Ντυβερνουά! ξεφωνίζει. Ἐσὺ λοιπὸν κρυβόσουν κάτω ἀπ' τὸ ράσο;

— Ναι. Ὁλόκληρος! Στις διαταγές σου κακούργε.

— Βρωμόπαιδο! μουγκρίζει καὶ κάνοντας μιὰν ἀπίτομη στροφή ὀρμάει σὰν τίγρις πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιού. Τώρα θὰ καταλάβης ποιὸς εἶμαι!

Μὰ τὸ παιδί που ἔχει προβλέψει αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι σηκώνει τὸ ξίφος του καὶ οἱ ἀτσάλινες λεπίδες διασταυρώνονται στὸν ἀέρα. Ἀποκρούει τὸ χτύπημα κάνει δυὸ βήματα πίσω καὶ ἐπιτίθεται. Τὰ δυὸ σπαθιά βροντάνε στὸ μισοσκόταδο κι' ἕνας ἀγῶνας ζωῆς ἢ θανάτου ἀρχίζει. Εἶναι κι' οἱ δυὸ γεροὶ ξιφομάχοι.

— Θὰ ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ πῶ στὸν Καρδινάλιο! λέει ὁ καλόγερος με τὸ πράσινο ράσο καθὼς τινάζεται πλάγια νὰ ξεφύγει ἕνα χτύπημα. Θὰ τοῦ πῶ πῶς ὁ ἐπίσκοπος Νταλαντιέ που παριστάνει τὸν ἅγιο εἶναι παρῆα με τὸν προδότη Σαίιτ - Ἐτιέν ἀφοῦ σὲ ἔντυσε διάκονο καὶ σὲ πήρε μαζί του νὰ κουβεν-

Καὶ τότε ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά διασταυρώνει τὸ σπαθὶ του με τὸν κακούργο που φοράει τὸ πράσινο ράσο.

— Βοήθεια!, φωνάζει ο Τριμπουσόν. Τò άφεντικό μου τρελ-
λάθηκε!... Ένα γιατρό!

τιάσετε με τόν δούκα. Κάποια άτιμία σκαρώσατε άπόψε. Μά σαν σέ σκοτώσω θά τρέξω πά λι στο φρούριο νά τους άνοίξω τά μάτια.

— Καί στόν πύργο του Σα βινύ θέλησες νά με σκοτώσης σκουλήκι!, λέει ήσυχα τò παι δι. Μά δέ μπόρεσες. Τώρα όμως ξέρεεις πολλά μυστικά γι:ά νά ζήσης. Φυλάξου κακούργε!

Καί καθώς μιλάει πραγμα- τοποιεί ένα τολμηρό πήδημα. Έρχεται πρòς τ' άριστερά του άντιπάλου του, τινάζει πρòς τά έμπρòς με δύναμι τò άπλι σμένο του χέρι και ή μύτη του σπαθιού του καρφώνεται ακρι- βώς στο μέρος τής καρδιάς του άνθρώπου με τò πράσινο

ράσο. Έκεϊνος σηκώνει τά χέρια ψηλά σά νά τόν χτύπη- σε κεραυνός. Βγάξει ένα πνι- χτò ούρλιαχτò, διπλώνεται στα δύο και πέφτει στο χώμα.

— Έπλήρωσες κατὰ τά έρ- γα σου!, λέει τò παιδί.

Ύστερα γυρίζει πρòς τò μέρος του έπίσκοπου πού έχει παρακολουθήσει χλωμός τή φο βερη σκηνή.

— Έπρεπε νά πεθάνη σε- βασμιώτατε, λέει. Διαφορετι- κά πρην καλά - καλά ξημερώ- σει θά σάς συνελάμβαναν και θά σάς έστειλναν στη Βασίλ- λη.

— Ήταν ένας άπεσταλμέ- νος του έωσφόρου! ψιθυρίζει ό έπίσκοπος.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ
ΔΗΜΙΟΣ

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ροχαλίζει σαν χαλασμένος οδοστρωτήρας και βλέπει γλυκά όνειρα όταν χτυπάει βαρεία ή πόρτα. 'Ο βαρελοειδής υπηρέτης του μικρού Ντυβερνουά ανοίγει πρώτα τὸ γαλάζιο μάτι του και κτυπάει γύρω. Παραξενεύεται. Πού βρίσκεται τάχα; "Υστερα ανοίγει και τὸ άλλο, τὸ κρασάτο μάτι του. Θυμάται και αρχίζει... να τρέμη! Βρίσκεται στο σπίτι του δημίου Μπερτράν.

— Χριστούλη μου!, λέει και ανακάθεται στο κρεβάτι του. "Εφτασε η ώρα που θα με κάνουνε μπλε μαρὲν στο ξύλο! Παναγίτσα μου βάλε τὸ χεράκι σου να ξεμπλέξω με όσο γίνεται... λιγώτερες ζημιές!

Στὸ ἄλλο δωμάτιο είναι δεμένος χειροπόδαρα ὁ Ζάν Μπερτράν, ὁ πραγματικὸς δήμιος, τὴ θέσι του ὁποίου πρόκειται να πάρη σήμερα ὁ Τριμπουσόν. Κράτησε τὸ πουγγὶ με τὰ χρυσὰ σκούδα και ὕστερα παρακάλεσε να τὸν δέσουν και να τὸν φιμώσουν ὅσο μπορούν καλύτερα.

— Θέλω να πιστέψουν, εἶπε στὸν νεαρό Ντυβερνουά και στὸν Τριμπουσόν, ὅτι μου ἐπιτεθήκατε ξαφνικά και δὲ μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ. "Όταν με βρουν σ' αὐτὰ τὰ χάλια θα τὸ πιστέψουν.

Τώρα λοιπὸν ὁ Τριμπουσόν καθὼς ἀνακάθεται στο κρεβάτι και ἀκούει τὴν πόρτα να

χτυπάει καταλαβαίνει ὅτι ἤρθαν οἱ λογχοφόροι να τὸν πάρουν για να τὸν συνοδέψουν στὴν πλατεία τῆς Γρέβης που ἔχει ὀρισθῆ για τὴν ἐκτέλεσι.

— "Ε! κύρ Μπερτράν! ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπ' ἔξω. Ξημέρωσε. "Αντε ξύπνα γιατί ἔχεις δουλειὰ σήμερα.

— "Εφτασα! ἀποκρίνεται κλασιάρικα. "Εφτασα!

Ντύνεται βιαστικά, κρύβει κάτω ἀπὸ τὴ φαρδιά ρόμπα του δημίου τὸ σπαθὶ του και δυὸ πιστόλια, φοράει στο κεφάλι και τὴ μαύρη κουκούλα και ανοίγει τὴν πόρτα. Εὐτυχῶς που τὸ σουλούπι του δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸ σουλούπι τοῦ πραγματικὸῦ δημίου και οἱ στρατιῶτες δὲν τὸν υποψιάζονται. Παραξενεύονται ὅμως γιατί φοράει ἀπὸ τόσο νωρὶς τὴν μαύρη καλύπτρα στο κεφάλι.

— Χό! Χό! γελάει ἕνας στρατιώτης. "Απὸ τώρα μασκαρευτήκες; Βγάλε αὐτὴ τὴν κουκούλα να πάρης ἀέρα! και ἀπλώνει τὸ χέρι του.

"Ο Τριμπουσόν ὀπισθοχωρεῖ τρομαγμένος και κινδυνεύει να χάση τὴ μιλιὰ του. "Αν τοῦ βγάλουν τὴν καλύπτρα θα τὸν ἀναγνωρίσουν ἀμέσως.

— Μή... Μή!... κάνει με κοντὴ ἀνάσα.

— Γιατί τὸ φόρεσες αὐτὸ τὸ πράγμα ἀπὸ τώρα; ρωτᾷ ἕνας ἄλλος.

— Τό... ἔχω τάχα!... Εἶδα ἕνα ἄσκημο ὄνειρο ἀπόψε και φοβάμαι πὼς σε λίγο θ' ἀρχίσουν να πέφτουν... καρπαζιές.

Οἱ στρατιῶτες γελοῦνε για τὸ ἔξυπνο... ἄστεϊο γιατί φυ-

σικά δέν μπορούν νά δούν τὸ πρόσωπο τοῦ Τριμπουσόν νά καταλάβουν τὴν ἀγωνία πού τὸν βασανίζει.

— Ὁρεξάτος ξύπνησες σήμερα κύρ Μπερτράν! Τοῦ λένε. Ἄντε λοιπὸν νά ξεκινήσουμε. Πάμε!

— Πα... Πα... με! Εἶπα... πα... πα... ἐγὼ νά μὴν πάμε; Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μὲ ἀμάξι πού τὸ φρουρούσαν οἱ λογχοφόροι ἔφτανε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως ὁ δήμιος. Κι' αὐτὸ γιατί πάντοτε ὑπῆρχε κίνδυνος νά δολοφονηθῆ ἀπὸ τοὺς πελίτες πού ἦταν χωρισμένοι σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενες μερίδες. Σὲ κείνους πού καμάρωναν καὶ ζητωκραύγαζαν γιὰ τὶς ἐκτελέσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ Καρδινάλιου. Καὶ σὲ κείνους πού ἔτριζαν τὰ δόντια καὶ ζητούσαν εὐκαιρία νά ἐκδικηθοῦν. Αὐτὸς ἀκριβῶς ἦταν καὶ ὁ λόγος πού οἱ δήμιοι ὅταν ἐκτελούσαν τοὺς καταδίκους δημοσία φοροῦσαν μάσκες ἢ κουκούλες γιὰ νά μὴν ἀναγνωρίζονται.

— Ἄντε λοιπὸν νά πηγαίνουμε κύρ Μπερτράν.

Ἐνα κλειστὸ ἀμάξι περιμένει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ Τριμπουσόν καὶ ἡ συνοδεία ξεκινάει. Δεξιὰ κι' ἀριστερά του κάθονται δυὸ στρατιῶτες κι' ἀπ' ἔξω τὸν συνοδεύουν τέσσερις καθαλλάριδες.

— Σὰν πολὺ... ἐπίσημα μὲ πάτε! ἀναστενάζει ὁ Τριμπουσόν.

Ἐνας στρατιώτης τὸν κυττάζει λοξά.

— Σὰ νά πηγαίνεις πρώτη φορὰ σὲ ἐκτέλεσι κάνεις! τοῦ λέει. Δὲν ξέρεις τάχα πὼς κάθε τόσο ἐστὶν σὲ πάμε στὴν πλατεία τῆς Γρέβης.

— Ναί, βέβαια! κάνει ὁ Τριμπουσόν καὶ δαγκώνεται. Ἐνόμιζα ὅτι... πήγαίνα γιὰ πρώτη φορὰ.

Ὁ στρατιώτης σουρώνει τὰ φρύδια του καὶ ὁ αὐτοσχέδιος δήμιος ἀρχίζει πάλι τὸ τρέμουλο.

— Παναγίτσα μου!, λέει μέσα του. Θ' ἀρχίσουνε ἀπὸ τώρα νά μὲ δέρνουν καὶ θὰ μ' ἐκτελέσουνε σίγουρα πρὶν ἀπὸ τὸ δοῦκα! Ἄρχισα νά μπερδεύω τὰ λόγια μου καὶ δὲν σταματῶ τί λέω. Καλύτερα νά σταματήσω νά κουβεντιάζω γιατί...δὲν ἀνακατεύομαι. Ἄχ μωρὲ πιτσιρίκο τί μοῦ σκάρωσες!

ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΕΒΗΣ

Α Π' ὄλες τὶς ἄκρες τοῦ Παρισιοῦ ἀρχίζουν νά μαζεύονται ἄνθρωποι στὴν πλατεία τῆς Γρέβης. Πρὶν καλὰ - καλὰ ξημερώσει οἱ περίεργοι φτάνουν στὴν πλατεία προσπαθώντας νά ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ θέσι κοντὰ στὸ ἰκρίωμα.

— Δὲν ἀποκεφαλίζουν κάθε μέρα δούκες! λέει ἕνας.

— Ἐγὼ εἶμαι περίεργος νά δῶ τί χρῶμα θὰ ἔχη τὸ αἷμα τοῦ Σαίντ - Ἐτιέν, λέει κάποιος ἄλλος.

— Λένε πὼς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀριστοκράτες εἶναι γαλαζοαίματοι, ἀστειεύεται ἕνας τρί-

τος. Για να δούμε! Για να δούμε!...

Γελάει δυνατά και γελούν και οι άλλοι που βρίσκονται κοντά του. 'Υπάρχουν όμως και κάμποσοι μέσα στο πλήθος που μένουν σκεπτικοί και αμίλητοι. Μέσα στο βλέμμα τους μπορεί κανείς εύκολα να διαβάσει τη φρίκη που τους προσξενούν παρόμοιες έξυπνάδες. 'Αλλά δεν μιλούν. 'Εχουν τὸ λόγο τους. Ξέρουν πώς οι δρόμοι κι' οι πλατείες είναι γεμάτοι από κατασκόπους του Ρισελιέ που παρακολουθούν με τεντωμένα αὐτιά κι' είναι έτοιμοι να στείλουν στὰ φοβερά υπόγεια τῆς Βασιτῆλης ἐκείνον που θὰ τολμήση νὰ πῆ μιὰ διαφορούμενη λέξι.

Σήμερα όμως συμβαίνει και κάτι άλλο παράξενο. Δεν είναι μονάχα ὁ λαὸς που ἤρθε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐκτέλεσι. 'Ανάμεσα στὸ πλήθος που κουβεντιάζει μεγαλόφωνα, γελάει και ἀστειεύεται είναι και πολλοὶ εὐγενεῖς. 'Ολοι τους ἔχουν πάρει θέσεις γύρω ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα και δείχνουν ψυχροὶ και ἀδιάφοροι. Κάτω όμως ἀπὸ τούς μακρούς μανδύες τους σφίγγουν νευρικὰ τὶς λαβὲς τῶν σπαθίων τους και περιμένουν.

Στὸ κέντρο τῆς πλατείας είναι στημένο τὸ ἰκρίωμα. Μιὰ τετράγωνη ξύλινη ἐξέδρα ντυμένη με μαύρο ὕφασμα. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὴν ἕνα φαροῦ κούτσουρο. 'Εκεῖ ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του ὁ μελλοθάνατος λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπ' τὸ τέλος. Καὶ δυὸ θήματα πιδ ἔκει

περιμένει ἕνα φρεσκοκακονισμένο τσεκούρι. Τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου...

Ξαφνικὰ ὁ θόρυβος κοπάζει. Οἱ ἀνθρωποὶ σταματοῦν νὰ μιλοῦν και ν' ἀστειεύονται. 'Απὸ τὸ βάθος τοῦ δρόμου φαίνεται τὸ κλειστὸ ἀμάξι που μεταφέρει τὸν δῆμο. Τὸ πλήθος παραμερίζει για ν' ἀνοίξη ἕνα φαροῦ πέρασμα. "Ένας ἀόριστος ψίθυρος κάτι σὰν σιγανὸ βγγητὸ γεμίζει τὴν πλατεία. 'Ο Τριμπουσὸν ρίχνει μιὰ ματιά ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τοῦ παραθύρου πρὸς τὰ ἔξω. Κρύος ἰδρώτας μουσκεύει τὸ πρόσωπό του. Χιλιάδες ἀγριεμένα μούτρα ρίχνουν ματιὰς γεμάτες μίσος πρὸς τὸ ἀμάξι του.

— Τί τὸν θέλανε τόσο κόσμο και τὸν μαζεύουν; ρωτάει. Δεν είναι ἡλίθιοι; 'Εγὼ στὴ θέση τους δεν θὰ ξεμύτιζα και τέτοιες μέρες ἀπὸ τὸ σπὶ τι μου.

— Γιατί; ρωτάει ἕνας στρατιώτης.

— Γιατί δέ ξέρει κανεὶς ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη τί γίνεται.

'Ο στρατιώτης τὸν κυττάζει πάλι παράξενα. Αὐτὲς οἱ κουβέντες δεν τοῦ ἀρέσουν καθόλου. Μιὰ θαμπὴ ὑπόψια τρυπώνει στὸ μυαλό του. Σὰν πολὺ διαφορετικὸς τοῦ φαίνεται σήμερα ὁ Ζὰν Μπερτρὰν. "Επειτα και ἡ φωνὴ του. Αὐτὴ ἡ φωνὴ δεν είναι τοῦ Μπερτρὰν.

— Μὰ γιατί ἀλλάζεις τὴ φωνή σου ὅταν μιλάς; τὸν ρωτάει.

Ὁ Τριμπουσὸν κάθεται σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

— Τί... Τί... Εἶπες;

— Εἶπα ὅτι ἡ φωνή σου εἶναι κάπως βραχνή σήμερα.

— Δέν... Δέν... ἔκανα γὰρ γάρα καὶ γι' αὐτὸ εἶναι βραχνή...

Ὁ στρατιώτης προσποιεῖται ὅτι χαμογελάει ἀλλὰ μέσα του δουλεύει ἡ ὑποψία. Βέβαια ἂν εἶχε δικαίωμα θὰ τοῦ ἀφαιρούσε αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν καλύπτρα ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ θὰ βεβαιωνόταν ἀμέσως ἂν εἶχε δίκη ἢ ὄχι νὰ τὸν ὑποψιάζεται. Μὰ δὲν ἔχει δικαίωμα. Ὁ δῆμιος ἀπ' τὴ στιγμή πού θὰ φτάσει στὴν πλατεία τῆς Γρέβης, σὰν ἔκτελεστής τοῦ νόμου, εἶναι πρόσωπο σεβαστὸ καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ παραβιάσῃ τὸ μυστικὸ του. Ἀλλὰ μιὰ καὶ δὲ μπορεῖ αὐτὸς θ' ἀναφέρῃ στὸν ἀξιωματικὸ του. Κι' αὐτὸς μπορεῖ μὲ τρόπο ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθεια.

— Ἐχεις ἀκούσει νὰ γίνονται κουβέντα γιὰ κάποιον Τριμπουσόν; τοῦ κόβει τὶς σκέψεις ὁ αὐτοσχέδιος δῆμιος.

— Ὅχι. Δὲν ἔχω ἀκούσει, λέει ὁ στρατιώτης. Γιατὶ ρωτᾶς;

— Κρίμα στὸ μπόι σου! Γιατὶ ὁ Τριμπουσὸν εἶναι ὁ μεγαλύτερος παλληκαρᾶς τοῦ Παρισίου.

— Δὲν τὸν ξέρω!

— Ἐ! Λοιπὸν σύντομα θὰ τὸν γνωρίσης καὶ θὰ τρίψῃς τὰ μάτια σου...

Ὁ στρατιώτης εἶναι σίγουρος πὼς κάτι περιέργο συμβαί

νει σήμερα μὲ τὸν δῆμιος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν φαρῆψῃ. Μὰ δὲν ὑπάρχει πιά καιρὸς. Τὸ ἀμάξι ἔχει σταματήσει μπροστὰ στὸ ἰκρίωμα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει.

— Κατέβα κύρ Μπερτράν! φωνάζει ἕνας καθολάρης. Φτάσαμε!

Ὁ Τριμπουσὸν πού ἔχει πᾶρει τώρα τὴν κρυάδα κατεβαίνει μὲ σταθερὸ βῆμα ἀπὸ τὴν ἄμαξα καὶ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ ἰκρίωματος.

— Σὰν καλὰ πάμε, λέει ἀπὸ μέσα του. Δὲν μὲ μυρυστήκανε. Μπράβο Τριμπουσόν! Εἶσαι ἀτσίδας!

Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν κόσμο πού βρίσκεται στὴν πλατεία. Χιλιάδες βλέμματα εἶναι συγκεντρωμένα ἀπάνω του. Μέσα του αἰσθάνεται μιὰ παράξενη ὑπερηφάνεια καὶ φουσκώνει σὰ διάνος.

— Θὰ τοὺς βγάλω λόγο!, λέει. Μιὰ πού θὰ τὸ φάω τὸ ξύλο γιατί νὰ μὴν κάνω καὶ τὸ κέφι μου;

Προχωρεῖ λοιπὸν πρὸς τὴν ἄκρη τῆς ἐξέδρας γύρω ἀπ' τὴν ὁποία φρουροῦν οἱ λοχχοφόροι κι' ἐτοιμάζεται νὰ μιλήσῃ ὅταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ξεχωρίζει τὸν νεαρὸ Ἄνρὺ Ντυβερνουά. Τὸ παιδί πού κυκλοφορεῖ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καρφώνει τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα ἀπάνω στὸν Τριμπουσόν γιατί καταλαβαίνει πὼς κάποια κουταιμάρια ἐτοιμάζονται πάλι νὰ κἀν κι' ἐκεῖνος μπαίνει στὸ νόημα καὶ ἀναβάλλει... τὸ λόγο του.

Τὴν ἴδια στιγμή φαίνεται

ἀπὸ μακρὰ τὸ ἀνοιχτὸ ἀμάξι πρὸ φέρνει τὸν μελλοθάνατο. Τὸ σέρνουν δυὸ ἄλογα. Ὁ δούκας τοῦ Σαίντ - Ἐτιέν μὲ ἀνοιχτὸ πουκάμισο καὶ δεμένα τὰ χέρια πίσω στὴ ράχη εἶναι ὀρθὸς καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ θανάσιμη ὠχρότητα. Τὸ πλῆθος, οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Ρι-σελιέ, καθὼς τὸ ἀμάξι διασχίζει τὴν πλατεία τὸν βρίζουν μὲ πρόστυχα λόγια.

Ἐκεῖνος ἄμως ἀνάμεσα στοὺς φρουροὺς πρὸ τὸν συνοδεύουν εἶναι σὰ νὰ μὴν βλέπει καὶ νὰ μὴν ἀκούει. Εἶναι χλωμὸς ἀλλὰ ψυχραίμος καὶ γεμάτος ἀξιοπρέπεια. Τὸ ἀμάξι στοιματᾷ μπροστὰ στὸ ἱκρίωμα καὶ τὸν κατεβάζουν. Ἀνεβαίνει τὴ χαμηλὴ σκάλα τὶς ἐξέδρας καὶ στέκει ἀκίνητος. Τὸ βλέμμα του διαγράφει ἕνα τόξο γύρω σ' ὅλην τὴν πλατεία. Γροθιές σηκώνονται ἀπεληκτικὰ καὶ ἄγριες κραυγὲς γεμίζουν τὸν ἀέρα.

— Θάνατος στὸν προδότη!

— Κόψτε του τὸ κεφάλι ἀμέσως!

— Ἐμπρὸς δῆμιε τὴ δουλειά σου!

Ὁ Τριμπουσὸν πρὸς ἔχει μπη τῶρα στὸ πετσί τοῦ ρόλου πρὸς παίξει τὸν ἀρπάζει μὲ βάνασσο τρόπο καὶ τὸν σπρώχνει πρὸς τὸ κούτσουρο ὅπου πρέπει ν' ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του ὁ μελλοθάνατος. Καθὼς ἄμως τὸν πρῶχνει τοῦ ψιθυρίζει χοιμηλόφωνα.

— Κουράγιο δούκα. Εἶμαι ὁ φίλος σου ὁ Τριμπουσὸν.

Κι' ὕστερα προσθέτει μεγαλόφωνα.

— Σκύψε προδότη νὰ σοῦ κόψω τὰ μαλλιά γιὰ νὰ εἶναι ἐλεύθερος ὁ σβέρκος σου πρὸς σὲ λίγο θὰ χαϊδέψῃ τὸ τσεκούρι μου!

Ὁ δούκας δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Μιὰ δυνατὴ συγκίνησι τὸν πνίγει. Θεέ μου πόσο ψυχραίμος πρέπει νὰ φαίνεται τούτη τὴ στιγμή πρὸς ἀπὸ μιὰ τρίχα κρέμεται ἡ ζωὴ του. Ὁ Τριμπουσὸν κρατᾷ τῶρα ἕνα μεγάλο ψαλλίδι στὸ χέρι. Καὶ καθὼς σκύβει τάχα νὰ τοῦ κόψει τὰ μαλλιά, κόβει μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι τὰ σκοινιά πρὸς τὸν κρατοῦν δεμένο.

— Μὲ μιὰ κίνησι πρὸς θὰ κἀνης, τοῦ ψιθυρίζει, τὰ χέρια σου θὰ εἶναι ἐλεύθερα. Ἀκούμπησε τῶρα τὸ κεφάλι σου ἐκεῖ.

Καὶ τοῦ δείχνει τὸ χοντρὸ κούτσουρο. Ὁ δούκας ὑπακούει σὰν νευρόσπαστο. Ὁ Τριμπουσὸν ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸ φοβερὸ τσεκούρι. Τὸ ζυγιάζει στὰ χέρια του κι' ὕστερα τὸ ἀνασηκώνει στὸν ἀέρα. Τὸ πλῆθος κρατᾷ τὴν ἀναπνοή του. Σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ὅλα θὰ ἔχουν τελειώσῃ.

Ὅμως ἀπότομα μιὰ ἄγρια κραυγὴ σκεπάζει ὀλάκερη τὴν πλατεία.

— Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!

Εἶναι τὸ σύνθημα. Ὁ Τριμπουσὸν ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Ἀνρὸ Ντυβερνουά.

— Χριστὸς Ἀνέστη! φωνάζει καὶ πετᾷ τὴν καλύπτρα πρὸς κρύβει τὸ πρόσωπό του. Πίσω γιὰτὶ κόβω κεφάλια σήμερα! Εἶμαι ὁ Τριμπουσὸν!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ δούκας τινάζεται ὄρθιος. Ὁ Τριμπουσόν πού κρατᾶει τὸ κοφτερὸ τσεκούρι στὰ χέρια του καὶ τὸ στριφογυρίζει ἀπειλητικὰ στὸν ἄεσα τοῦ δίνει τὸ σπασθί του.

— Ἐμπρὸς δούκα! φωνάζει. Εἶσαι ἐλεύθερος!

Μερικοὶ πού τολμοῦν νὰ σαλτάρουν πρὸς τὴν ἐξέδρα ἀνατρέπονται. Τὸ σπαθὶ στὰ χέρια τοῦ Σαϊντ - Ἐτιέν κάνει θαύματα. Ἀλλὰ καὶ τὸ τσεκούρι τοῦ Τριμπουσόν πού ἔχει ἀγριέψει τώρα δὲν πάει πίσω.

— Πίσω ὅλος ὁ κόσμος σήμερα!

Καὶ στὴν πλατεία ὅμως ἔχει ξεσπάσει μιὰ φοβερὴ ταραχή. Οἱ κραυγὲς «Ζήτω ὁ Βα

σιλεύς!» γεμίζουν τὸν ἄερα καὶ ἓνα ἄγριο βογγητὸ ἀπλώνεται σ' ὀλόκληρη τὴν πλατεία.

— Σῶστε τὸν δούκα!

— Εἶναι ἀθῶος!

— Κάτω ὁ Ρισελιέ!

Τὰ σπαθιά καὶ τὰ πιστόλια ἀστράφτουν κι' ἀνάμεσα σ' ὄλους αὐτοὺς πού συμπλέκονται, τὸ παιδί, ὁ ἥρωϊκὸς Ἄνρὺ Ντυβερνουά μὲ τὸ ξίφος στὸ χέρι ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ φτάσῃ στὸ ἰκρίωμα σπάζοντας τὴ γραμμὴ τῶν λογχοφόρων πού προσπαθοῦν νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν δούκα καὶ τὸν Τριμπουσόν. Εἶναι πραγματικά μιὰ κρίσιμη στιγμή. Ἀπὸ μιὰ κλωστή, ἀπὸ ἓνα τίποτα ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ καταστροφή...

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Σὲ δυὸ ἐβδομάδες

Κυκλοφορεῖ, στὴ θέσι τοῦ «Μ. Ἰππότη», ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ καὶ πιὸ παράξενα ἀναγνώσματα, πού ἔχετε διαβάσει ποτέ!

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Τὸ Παιδί πού ἔσωσε τὸν κόσμο.

Σὲ δυὸ ἐβδομάδες

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 7 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 8, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν
ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ

ὁ μικρὸς ἱππότης, ἔπειτα ἀπὸ ἡρωϊκὰς συγκρούσεις,
κατορθώνει νὰ νικήσῃ τὶς δυνάμεις τοῦ κακοῦ καὶ
νὰ σώσῃ τὴ Βασίλισσα καὶ τὸ θρόνο τῆς Γαλλίας
ἀπὸ τὶς σατανικὰς σκευωρίες τοῦ Καρδινάλιου!

Μὲ τὸ τεύχος αὐτό, τελειώνει τὸ ὠραῖο βιβλίον
τοῦ «Μικροῦ 'Ιππότη» καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ βιβλιοδετή-
σετε στὰ γραφεῖα μας (Λέκκα22) μὲ 5 μόνο δραχ-
μὰς, πλουτίζοντας ἔτσι τὴ βιβλιοθήκη σας!

Η ΑΡΧΗΓΙΑ ΕΦΥΓΕ ΑΠ' ΤΑ ΧΕ-
ΡΙΑ ΣΟΥ! ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΒΑ ΓΙ-
ΝΗ ΤΩΡΑ ΠΛΕΥΚΟΣ ΚΥ-
ΡΙΟΣ!!

ΣΤΑΣΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑ-
ΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ! ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ
ΣΟΥ! ΟΔΗΓΗΣΕ ΜΑΣ
ΣΤΟΥΣ ΒΗΣΙΑΡΟΥΣ ΣΟΥ
ΚΑΙ ΒΑ ΘΥΓΟΥΜΕ!

ΕΛΑ, ΜΗ ΕΙΣΑΙ
ΚΟΥΤΗ! ΔΕΝ ΒΕΣ
ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΟΥ!

Ε' ΑΡΧΗΓΕ! Ο ΒΑΡ-
ΚΑ! ΑΥΤΗ ΤΗ ΔΩΡΑ
ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΜΟΥ
ΖΕΘΕΥΓΕΙ!

ΜΑ Η ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΑΣΤΙΔΑ ΣΩΝΕΙ ΤΟΝ ΚΑ-
ΕΓΚΑ ΕΛΑ ΖΩΝΤΑ! ΓΡΗΓΟ-
ΡΑ! Ο ΧΩΝΤΡΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΥΠ-
ΣΤΟΛΙΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟΣ
ΜΟΥ!